Cum l-am regasit pe Dumnezeu

Beatrice-Virginia Tuhari

Dedic aceasta carte:

- tuturor fiintelor de lumina, vazute si nevazute, stiute si nestiute care sunt alaturi de mine în aceasta viata
- tarii mele, ROMÂNIA
- bunilor mei parinti
- sotului meu drag, care împarte cu mine de 20 de ani bucurii si necazuri
- minunatilor mei copii, Patricia si Mihai
- dragilor mei bunici, care m-au crescut cu atâta dragoste
- tuturor cititorilor mei

Autorul poate fi contactat la adresa de e-mail: mentalforce@xoommail.com

Copyright © 2000 [Beatrice]. All rights reserved.
Revised:27 May 2000.

CUPRINS

Capitolul 1 "Legile cugetarii sunt legile universului."

Capitolul 2 "Si toate câte veti cere, rugându-va cu credinta, veti primi."

Capitolul 3 De vorba cu bunicii mei

Capitolul 4 Mesaje de la fiintele de lumina

Capitolul 5 În urma Domnului

Capitolul 6 "De poti crede, toate sunt cu putinta celui ce crede."

Capitolul 7 Bun ramas

"Cerne, Doamne, linistea uitarii
Peste nesfârsita suferinta,
Seamana întinderi de credinta,
Si sporeste roua îndurarii.

Rasadeste dragostea si crinul
În ogorul napadit de ura.
Si asterne peste munti de zgura,
Linistea, iertarea si seninul."

Corneliu Coposu

Dragii mei cititori,

De când ma stiu mi-a placut sa scriu si undeva, ascunsa în fiinta mea, a stat dorinta de a lasa ceva în urma...Iata poate a sosit vremea sa-mi astern gândurile pe hârtie, cu speranta ca cei ce le vor citi, vor împrumuta din experienta mea macar un dram de cunoastere...

A venit asadar si clipa când interiorul meu mi-a transmis mesajul de a trece la treaba. Doresc sa transpun în scris gândurile mele, pasii facuti de mine pe calea evolutiei spirituale, experientele mele.

Întotdeauna am fugit de banalitati, de plagiat si de literatura derizorie. Sunt unii care scriu pentru bani, altii pentru glorie, dar cei mai multi scriu pentru ca doresc sa-si exprime simtamintele, trairile, stiind ca prin puterea cuvântului pot transmite puterea gândului.

Titlul cartii mi-a sunat singur în urechi si nu fac decât sa-l preiau de la cel ce mi l-a transmis, dupa ce L-am regasit.

Cred ca misiunea ce mi s-a încredintat nu este usoara si mai cred ca nu am fost aleasa întâmplator. În ultimul timp se verifica din ce în ce mai mult ideea ca în lumea în care traim nu este nimic întâmplator... Poate suna ca un slogan publicitar, dar cât adevar contine !

Daca va face placere si aveti rabdare, veti afla în rândurile urmatoare "Cum l-am regasit pe Dumnezeu..." si cu siguranta, unii dintre voi va veti redescoperi în filele acestei carti.

De ce va ofer, dragii mei cititori, un trandafir ?
TRANDAFIRUL REPREZINTA IUBIREA...

Cea mai frumoasa explicatie data puritatii trandafirului, faptului ca el simbolizeaza iubirea spirituala, sublima, o da Maestrul Omraam Mikhael Aivanhov.

"În general, acela care priveste o floare nu se opreste decât la aparenta ei: la forma, la culoarea sa, la parfumul sau; el nu se întreaba din ce regiune vine aceasta floare, care creaturi au alcatuit-o, nici ceea ce ea ne poate învata.

Sa luam exemplul trandafirului... ceea ce noi definim drept trandafir nu este în realitate decât trupul unei entitati care locuieste departe, foarte sus...

Creaturile si obiectele lumii vizibile îi vor permite aceluia ce stie sa lucreze cu puterea gândului sa intre în contact cu entitatile spirituale carora le corespund material. De exemplu, aurul este o condensare a luminii solare, iar daca veti lua un obiect de aur în mâna, veti putea sa atingeti entitatile ce locuiesc în soare. La fel, respirând constient parfumul unui trandafir, contemplându-l, mângâindu-i petalele, veti intra în contact cu entitatile regiunii iubirii spirituale, iar iubirea voastra va fi purificata, înnobilata."

Capitolul 1

"Legile cugetarii sunt legile universului."

Am descoperit aceste însemnari dupa trecerea în lumea de dincolo a minunatei mele bunici, care m-a crescut cu multa dragoste si daruire.

Om de o aleasa bunatate, întelepciune si inteligenta, dascal de exceptie ce a pus condeiul în mâna multor generatii de scolari de pe plaiurile Neamtului, PARASCHIVA ILIESCU (1902-1991) ne introduce în "Legile mentalismului".

Aceste note pot fi conspecte constiincioase din vreo carte, sau pot fi originale, însa cine poate sti acum, cu adevarat ?! Tinând seama ca au o vechime apreciabila, si ca cei care se preocupau pe atunci de spirit erau extrem de putini, am considerat ca o datorie din partea mea sa le redactez. Va rog, dragii mei cititori, sa considerati întregul capitol ca un mare citat.

De acolo, din planul în care se afla, buna si blânda mea PICUTA îmi este un ghid spiritual valoros si doresc ca cei ce vor citi aceste rânduri sa foloseasca macar un crâmpei din cele scrise.

Va doresc din suflet sa va bucurati de "Legile mentalismului", sa savurati nuantele oarecum arhaice ale limbii, dar mai ales sa va însusiti din întelepciunea ce izvoraste din aceste însemnari. Prin mentalism facem un pas pe cale cunoasterii spirituale...

Legile mentalismului

1. Ce este mentalismul

Mentalismul este baza oricarei cunostinte. El este izvorul oricarei inteligente si a oricarei desavârsiri sau progres fizic, social, mental, spiritual, stiintific, artistic sau mecanic, este cauza oricarei fericiri si a oricarei nenorociri, a sanatatii si a bolii, a izbânzii si a esecului.

Puterile omului pot fi cu adevarat magice; puterea pe care o are mintea omului asupra propriului sau corp este astazi superioara unui microb sau bolii; prin urmare daca omul ajunge stapân pe boala-fapt dovedit-atunci cine se poate îndoi ca nu va fi stapân si pe puterile naturii ? Omul are trei facultati mai puternice: cugetarea, energia eterica si vointa.

Cugetarea este inteligenta acumulata de o fâsie din creier pentru folosul mintii; ea cuprinde în mod esential judecata omului, sentimentele adânci si variate, faptele cunoscute si necunoscute.

Energia eterica este puterea ivita în creier cu ajutorul cugetarii si este forta ce face sa treaca gândurile din celulele celebrale pâna la destinatia lor.

Vointa este operatoarea si diriguitoarea ce transmite si calauzeste cugetarea spre punctele respective; este o putere atât de mare încât nici materia nici distanta nu pot sa puna nici o stavila în calea transmiterii ei.

Cugetarea deplaseaza prin miscare atomii din vazduh, care întâlnesc corpul, dându-se nastere astfel la vibratii sau unde de gândire în atmosfera.

O cugetare în hula sau de lauda, transmisa de cineva, prin vointa ajunge o putere vie ce nu se pierde de loc în multimea de cuvinte, de sunete si de vibratii, ci merge drept la insul în contra sau în favoarea caruia i-a fost trimisa. Asemenea cugetari lovesc persoana cu o putere care îi face rau sau bine si impresia mentala este atât de puternica, încât vedeti mai curând cu ochii mintii decât cu ochii corpului.

O cugetare slaba nu produce decât o deplasare slaba, pe când gândurile puternice si navalnice apeleaza atomii mult mai intensi ce sunt în spatiu. Asa se face ca o cugetare din creierul unei persoane calatoreste cu toate stavilele, pâna ce este receptionata de unul sau mai multe creiere, ce se gasesc în armonie cu acel spirit trimitator. Pentru a se putea controla aceasta pretioasa putere,

neîntrerupt risipita, trebuie ca ea sa fie calauzita neaparat de vointa. Cu un strict control, vaporii si electricitatea sunt agenti pretiosi pentru a îndeplini dorintele omului, dar sunt departe de a fi atât de pretiosi ca mentalismul, pentru ca fara cugetare si mentalism nimeni n-ar fi putut niciodata deveni stapân pe aceasta putere.

Simturile necalauzite de vointa pot calatori în toate directiile si pot atinge si pe cei carora nu li se adreseaza. Cugetarile necontrolate sunt foarte primejdioase.

Vointa determina gradul nostru de influenta asupra altor oameni. Superioritatea omului asupra tuturor puterilor este datorata numai spiritului sau. Când vointa a dobândit destula putere pentru a fi în stare sa ia singura o hotarâre, atunci va puteti concentra pentru a atrage cugetarile si parerile altor spirite.

Exista un mare adevar stabilit, si anume ca noi nu putem simti sau cunoaste ceea ce nu exista, dar avem facultatea de a percepe acea putere. Cunostintele astfel dobândite au fost puse pe seama telepatiei, ceea ce arata ca au fost dobândite prin mijlocul unei alte facultati decât a celor cinci simturi.

Cugetarile care nu pot fi nascute ori comparate prin experientele omului, se numesc imaginatie. Aceste cugetari se transmit unei persoane prin mentalism, ele nu sunt nici originale, nici închipuite; ele sunt reale, si sunt o parte din marea inteligenta si noi percepem parti din aceasta inteligenta.

Cugetarile pe care le gândim au mai fost înainte cugetate de altii si vor fi cugetate iarasi de altii, dupa stingerea noastra, dupa ce micul nostru soare va fi apus.

Mentalismul este opus materiei si depaseste orice spatiu; este tipul cel mai înalt cunoscut al puterii ale carei mistere au fost numite:

NATURA, VIATA, SPIRIT, SUFLET, DUMNEZEU

Mentalismul este izvorul oricarei inteligente, precum si a oricarei desavârsiri sau progres fizic, social, mental, spiritual, stiintific, artistic, mecanic. Este cauza oricarei fericiri si a oricarei nenorociri, a sanatatii si a bolii, a izbânzii si a neizbânzii.

Cugetarea trebuie sa serveasca ca baza oricarei activitati omenesti. Corpul omenesc poseda toate însusirile materiei în miscare, la care se adauga forma cea mai înalta, inteligenta.

2. Care sunt foloasele mentalismului

Viata omului este cârmuita de trei mari factori: cugetarile personale, cugetarile altora si împrejurarile.

Puterea mentalismului asupra tesuturilor fizice este cât se poate de dovedita, iar leacul ce savârseste acest minunat rezultat, este puterea cugetarii, calauzita de o puternica vointa.

Toti oamenii sunt alcatuiti din aceeasi materie si sunt cârmuiti de aceeasi lege. Deosebirile si trasaturile fizice diferite ale fiecarui om nu sunt decât urmarile influentei produse de propriile gânduri, ca si de gândurile celor cu care se afla în relatii. Cum este cugetarea, asa este si omul. Omul -exterior nu este cu nimic mai mult decât omul-interior. Se poate citi caracterul dupa forma fizica.

Omul ce a dus o viata murdara, plina de gânduri josnice si imorale, nu poate sa ascunda asemenea semne. Câta vreme omul nu-si va da nici o silinta pentru schimbarea conditiilor afectoase, el va ramâne sluga sau sclavul altuia. Fiecare om va trebui sa-si puna în miscare puterea mentala, în scopul de a precumpani influenta cugetarilor celor ce îl domina si îi formeaza cariera. Cugetarile sunt pipaibile, si daca sunt bune ele vor fi de folos omenirii.

Daca toata lumea s-ar gândi numai la bine, toti ar trai bine, iar raul n-ar mai avea fiinta. Daca vor fi trimise vibratii, unde de iubire, acestea se vor întoarce si-i vor fi de folos.

Este foarte bine sa fii în armonie cu altii, dar este mult mai bine pentru starile noastre sa avem organizatia noastra mentala acordata în acelasi ton (aceeasi lungime de unda), sau cu aceleasi vibratii. Noi ne gasim într-o comunicare neîntrerupta cu cei ce se gasesc în acelasi ton cu noi.

Cugetarea deplaseaza prin miscare atomii din vazduh, ei învaluiesc corpul dând nastere în atmosfera, la vibratii sau unde de gândire.

Oricine va putea cu ajutorul mentalismului sa dobândeasca toate informatiile cu putinta, în scopul de a le folosi pentru izbândirea planurilor avute, dar nimeni nu trebuie sa îngaduie altuia sa-si impuna cugetarile si vederile sale. Fiecare trebuie sa fie în stare de a alege si de a hotarî singur, pentru ca altfel s-ar putea vedea silit sa îndeplineasca ideile altuia, chiar în dauna sa. Aici este în joc influenta cugetarilor altora, ce trebuie neaparat trecute prin filtrul cugetarilor si a cunostintelor noastre proprii.

Scopul meu prin care destainuiesc aceasta stiinta este de a individualiza- barbati si femei- si de a face din ei niste zei din punctul de vedere al puterii mentale, spirituale si fizice. Toti acei care vor sa se întareasca spiritual si fizic, trebuie sa se lase calauziti de aceasta stiinta ce le va fi de un iminent folos în viata.

În acest moment când cititi aceasta lucrare, prin mentalism, viata voastra este pusa în contact cu a mea. Daca nu întelegeti vreo parte din aceasta stiinta, o veti învata de la mine prin concentrare. Cugetarile de care ma slujesc sunt în armonie cu mine. Cu cât veti urma mai aproape aceste instructiuni, cu atât veti fi mai în strânsa comunicare cu mine. Dupa oarecare exercitiu va va fi mai usor sa comunicati cu mine prin intermediul mentalismului, ca si cum m-ati chema la telefon. Nu uitati ca distanta nu este o stavila ! Vibratiile cugetarii mele fac înconjurul lumii. Nu puteti iesi în afara de ele! Daca nu trimiteti cugetari cu vibratii bune, atunci cele mai bune cugetari ale mele vor fi ale voastre !

3. Singuratatea si concentrarea

În singuratate si în tacere, sufletul sfânt progreseaza cu pasi repezi si învata a cunoaste tainele ascunse ale DIVINITATII. Valoarea singuratatii trebuie sa fie pretuita, caci toate faptele mari au luat nastere în izolare si tot în izolare s-au format marile caractere.

Pentru ce s-au ivit oare atâti mari oameni în singuratatea de la tara ? Pentru ca viata pasnica si solitara ce au dus-o le-a dat prilejul sa dezvolte cugetarea si sa-si formeze caracterul. Acesti oameni nu au fost niste simpli papagali ce au imitat pe altii, ei au dus o viata aparte dominând prin mentalism în loc sa fie dominati prin mentalism !

Toate bunele îndemnuri sunt stimulate într-o chibzuita singuratate si prin cugetare, gândire. De exemplu, Newton si-a studiat problemele departe de multime si aici a dobândit el marile lui inspiratii si cunostinte, Edison a dus o viata de om singur, ca multi altii.

În Evanghelia Sfântului Marcu se spune: "Iar dimineata odata cu revarsatul zorilor, se scula si se ducea într-un loc singuratic unde se ruga Mântuitorul".

Este bine însa sa petreci un oarecare timp în societate fara sa abuzezi, dupa cum nu trebuie sa abuzezi nici de singuratate, fiind ca oricum abuzul este un rau.

Omul trebuie sa-si frecventeze confratii, sa asculte si parerile lor, dar trebuie sa petreaca cel putin câte un ceas pe zi cugetând si mai multe ceasuri studiindu-se singur. Concentrarea va perfectiona memoria mai repede decât oricare alta metoda.

Trebuie sa deprindem pe copii sa gândeasca ! Va trebui sa le lamurim valoarea cugetarilor bune si efectul daunator al celor rele; acest lucru nu trebuie neglijat.

Daca mintea are nevoie de concentrare momentana, chiar pentru lucrurile de mica importanta, cu atât mai mult va avea nevoie când va fi vorba de un lucru de seama.

Prin reculegere în singuratate, omul se va putea servi de mentalism; sub controlul sau imediat va putea sa duca la bun sfârsit un lucru pe care nu se socotea în stare sa-l savârseasca singur. La aceasta finalitate el ajunge printr-o putere apreciabila de concentrare în singuratate. Trebuie sa fuga de zgomot, sa caute linistea camerei unde se poate odihni corpul si unde fiind singur îsi va concentra gândurile asupra lucrului pe care doreste sa-l îndeplineasca.

În adânca reculegere, în singuratate, omul striga la propria sa fiinta:"Sunt stapân pe mine ! Am toata puterea si stapânirea de sine, sunt din ce în ce mai bine, cu ajutorul Tau cel mare, Doamne Sfinte!" sau alte expresii similare. Evocând puterea creatiunii, omul cere o particica din aceasta. O rugaciune este mult mai curata când este facuta în taina (Hristos este gândul omului- ca într-o carte deschisa cunostea, simtea si împartea bucuriile si durerile omenirii). Undele de gândire produse prin rugaciune ajung si la muribund si-i dau o noua speranta si îmbarbatare, îi stimuleaza actiunea inimii si prin asta îi pune în miscare mecanismul vietii.

În aceste conditii, trebuie sa se stie bine ca orice facultate a corpului este supusa întru-totul spiritului. Este deci de datoria noastra de a deprinde fiecare facultate sa se supuna dorintelor noastre.

Cea mai adevarata pilda, o gasim în adevarata prietenie si în iubirea curata. Fericirea si armonia vor exista întotdeauna între doua spirite ce se gasesc într-un comun acord.

Prin concentrare si cugetare, viata noastra se schimba si capata tonul celor ce sunt capabili sa simta si sa înteleaga.

Când vrei sa trimiti sau sa primesti o comunicare, trebuie sa te asezi comod într-un jilt. Tii capul drept în scopul de a nu fi întrerupta circulatia sângelui la creier, închizi ochii câteva clipe, pentru a te odihni. Dupa aceea trebuie sa-ti concentrezi privirea asupra unui mic obiect asezat cam la 1,5 m departare si sa începi sa te gândesti la subiectul asupra caruia doresti sa fii luminat, sau la persoana pe care vrei s-o influentezi sau sa o mentalizezi. În asemenea conditii prielnice, poti sa trimiti vibratii mentale care ajung la creierul oamenilor mari ce sunt în armonie cu cugetarile tale. Astfel le stimulezi cercetarile, ca în final, prin mentalism, sa primesti deslusirile pe care le doresti. Dupa emiterea acestor cugetari, de la un sfert pâna la jumatate de ora, trebuie sa-ti dezacordezi vointa si sa lasi creierul în stare pasiva, asa încât sa primeasca cugetarile noi, pe masura ce ele se arata. În acest mod vei putea sa primesti de la spiritele oamenilor mari deslusirile care vor ajuta la asigurarea succesului.

Este bine sa ai un carnet la îndemâna, pentru a nota ideile noi, pe masura ce acestea sosesc pe linia gândurilor. Asa se ivesc ideile si planurile unei lucrari. Este cu desavârsire necesar însa ca zilnic sa se petreaca o ora în reculegere, timpul cel mai potrivit fiind seara, înainte de culcare.

Când vointa va disciplina creierul îndestul pentru a-l îndeparta de toate cugetarile tulburatoare, când vei putea tine ochii si cugetarile fixate nestramutat asupra telului pe care îl urmaresti, atunci vei fi deprins sa te concentrezi cu totul si tot atunci te vei putea folosi de mentalism cu cea mai deplina speranta de izbânda.

Iata o experienta:

Se da un pachet de carti de joc unei persoane care sa fie întoarsa cu fata la perete, si se asaza persoana ce trebuie sa primeasca comunicarea într-un jilt confortabil, cu fata întoarsa la celalalt perete si legata la ochi. Ea va avea un creion si o hârtie pentru a putea nota comunicarile mentale ce le va primi.

Prima persoana va scoate din pachet o carte si îsi va concentra cugetarea asupra desenului, culorii si denumirii cartii. În mâna nu tine decât o singura carte. Cea de a doua persoana va nota comunicarea ce a primit-o mental. Dupa câteva încercari se va ajunge sa se transmita comunicari foarte exacte.

De îndata ce organizarea mentala a celor doua persoane va fi în armonie, ele vor putea face experiente cu monede, cu cuvinte izolate, cu fraze scurte, iar mai târziu cu comunicari cât mai lungi. Departarea nu poate fi socotita o piedica în transmiterea cugetarilor între doua spirite armonizate si acordate pe aceeasi lungime de unda.

4. Cum se formeaza si se controleaza caracterul si destinul prin mentalism

Omul este cel mai înalt produs al regnului animal. Fiziceste, omul este tipul superior al vietii ce populeaza pamântul. La om functiile organice ale materiei ating cea mai completa dezvoltare, dar ceea ce da însa întâietate omului, sunt însusirile mentale. Fara calauza puterii divine, a spiritului sau a sufletului, omul n-ar fi mai mult decât un animal oarecare. Oamenii se deosebesc unii de altii. Ereditatea a pastrat o mare însemnatate în viata omeneasca, însar influenta mediului si a mentalismului a avut o si mai mare putere de a o schimba. Daca toti oamenii ar gândi la fel, atunci ei s-ar asemana si ar lucra la fel.

Mentalismul întipareste fiecare însusire fizica si mentala omului si cârmuieste în chipul acesta întreaga fiinta. Omul nu poate scapa niciodata de înrâurirea acestei puteri dominante ce îl înconjoara !

Mentalismul este puterea launtrica ce actioneaza asupra omului fara sa-l consulte. Este o putere nevazuta care-i plasmuieste si-i cârmuieste viata, îi hotaraste destinul.

Asa cum este spiritul, tot asa este si forma. Cum sunt cugetarile omului tot asa este si omul, asa ca omul devine oarecum servitorul cugetarilor sale si prin mijlocirea acestora îsi croieste destinul.

Caracterul si destinul omului sunt faurite prin înrâurirea propriilor sale cugetari, precum si prin cugetarile acelora ce-i alcatuiesc mediul. O este un factor liber, capabil sa-si formeze caracterul si destinul dorit, poate sa-si aleaga influente prielnice, bine folositoare, dar se poate lasa dominat si de cugetarile rele din mediul josnic.

Trasaturile caracterului, talentul pe care îl arata copilul, sunt rezultatul cugetarilor parintilor. Mentalismul parintilor formeaza embrionul caracterului copiilor.

Totul are o cauza. Nimic nu a existat si nu poate exista fara sa fi fost mai întâi creat de cugetare. Acolo unde nu exista cugetare nu exista nici plan, nici tipar, care sa serveasca de îndreptar. Nimeni nu poate sa lucreze fara a avea un model mental drept calauza. Orice lucru este îndeplinirea unei porunci mentale a omului.

Cugetarea precede orice actiune. Mediul nostru este asadar rezultatul cugetarilor celor care ne înconjoara. Cugetarea lumineaza si transforma materia. Cercul nostru este o priveliste vie, care-i expresia cugetarilor ce ne framânta.

Societatea în care traim trebuie sa influenteze cugetarile noastre mai mult sau mai putin. Cugetarile persoanelor, cu care suntem în relatie, au o mare influenta asupra tiparului caracterului si talentului nostru, ce ne alcatuiesc soarta. Atunci când nu izbândim în viata este din pricina ca influenta mentala a celor pe care-i frecventam nu ne foloseste. Trebuie deci sa ne asociem si sa frecventam persoane care prezinta simpatie si bunavointa si vom câstiga astfel izbânda, devenind stapâni pe destinele noastre.

Când nu putem avea la îndemâna înrâurirea pe care o cautam, atunci trebuie sa ne adresam prin puterea mentalismului, mai departe si sa înrolam spiritul oamenilor de armonie cu noi.

Orice om este un factor liber. Încercându-si mereu vointa, omul îsi poate forma o viata proprie, putând sa fie stapân pe soarta lui.

Spiritul lucreaza asupra spiritului, de aceea lucrul cel mai esential este acela de a ne învata sa vorbim în gând si atunci toate inteligentele ce au trait vreodata, vor fi cu noi, iar noi cu ele.

5. Ce este geniul

Este cert ca în constitutia omului de geniu este o dezvoltare depasita a inteligentei si facultatea de a prinde fapte pe care altii nu le pot percepe, nu pot sa le recepteze.

Geniul este un specialist pentru ca se consacra unei singure cugetari. Astfel el este un urias, dar în alte ramuri, cunostintele sale sunt marginite. Lucrul cel mai important este acela de a sti de unde primeste geniul, aceasta stiinta speciala si cum ? Legea mentalismului va deslusi acest mister.

Este bine stiut ca orice efect are o cauza. Legea mentalismului este legea care cârmuieste orice inteligenta. Fiecare organizare mentala este acordata la un anumita ton, la o anumita lungime de unda, iar fiecare spirit de acelasi ton sau lungime de unda raspunde imediat altora, dupa cum un ton raspunde altui ton.

Omul de geniu este cel a carui organizare mentala este acordata în acelasi ton cu a mai multor oameni mari ce traiesc sau au trait pe pamânt, consacrându-si viata la acelasi gând, lucrare sau arta. Deci geniul nu are decât sa doreasca, pentru a avea toata inteligenta de care dispun acesti oameni mari, întrucât cugetarile puternice sunt si ramân fara moarte. Omul genial întrebuinteaza în mod inconstient mentalismul în orele sale de concentrare si este un cugetator profund. El atrage în acest mod de la spiritele mari, cunostintele pe care nu le foloseste decât ca un mijlocitor si numai înzestrarea lui i-a deschis drumul sa prinda cunostintele elaborate de altii. Cugetarile acestora i-au patruns în creier fara nici o alta stiinta decât aceea de a se concentra si de a gândi.

Sa dam toata atentia si însemnatatea cugetarilor care ne vin în orele de concentrare solitara, asa vom gasi ca zilnic ne îmbogatim cunostintele pe care înainte le-am crezut imposibil de dobândit ! Sa staruim cu tot zelul si devotamentul si vom dobândi izbânda care nu va întârzia! Deviza este "Curaj, Staruinta, Hotarâre". Nu trebuie sa se uite ca lumea deschide drumul ei numai oamenilor care au fost si care au ramas hotarâti pâna la urma în munca si activitatea lor !

6. Boala si remediul ei prin mentalism

Cei care sufera de o boala oarecare mentala sau fizica, adevarata sau închipuita, se pot repede vindeca, urmând constiincios urmatoarele sfaturi.

Orice boala se poate remedia prin mentalism. În primul rând trebuie sa încetezi sa te nelinistesti, pentru ca a te tulbura necontenit înseamna a mentine un foc ce arde cu palalaie. Cu cât oamenii se framânta mai mult, cu atât îsi atrag cugetarile altora ce se framânta la fel. Dupa ce va veti hotarî cu tarie si fermitate pozitia de a înlatura cauza îngrijorarilor voastre, cel dintâi lucru va fi acela de a va îndruma cugetarile spre restabilire, în sensul de a nutri gânduri sanatoase, încurajatoare si generoase .

Fiecare poate sa-si amelioreze sanatatea prin puterea vointei. Multe infirmitati sau defecte pot sa fie dirijate, vindecate. Omul nu trebuie sa se lase coplesit de fatalitate. Printr-un efort sustinut de vointa el poate obtine o sanatate robusta, înlaturând dezordinea gândurilor. Puterea pe care o are omul asupra propriului sau corp, este superioara oricarui microb sau bolii.

Cugetarile vatamatoare vor fi stapânite punându-se o stavila permanenta în calea lor. Astfel creierul va fi umplut numai cu cugetari bune si sanatoase, iar cugetarile suparatoare nu vor mai putea face rau, chiar daca mai sunt scapate.

Orice om este stapânit de cugetari, dar el trebuie sa le cultive pe cele de sanatate si de multumire, dar mai mult decât atât, el trebuie sa comande mental sângelui din organismul sau sa circule cu toate fortele, sa înlature tesuturile ce au murit si care otravesc celulele simtitoare ale organismului.

Omul poate si trebuie sa ordone organelor sale corporale ca ele sa-si îndeplineasca functiile naturale si sa adune deîndata materialele necesare pentru construirea tesuturilor sanatoase.

Cu cât oamenii se framânta mai mult cu atât ei îsi atrag cugetarile altor persoane, care se framânta la fel. Puterea acestui mentalism profund daunator sporeste mereu, pâna când spiritul este atât de coplesit, încât el nu mai poate face fata reparatiilor zilnice ce sunt necesare organismului.

Dupa ce veti hotarî cu tarie si fermitate pozitia de a înlatura cauza acestor împrejurari, cel dintâi lucru de facut este acela de a va îndruma cugetarile spre restabilire, în sensul de a nutri gânduri sanatoase, încurajatoare, generoase, ce va vor umple fiecare clipa.

Daca omul are o credinta deplina în puterea de a porunci, atunci acestea vor fi îndeplinite întru totul. Daca omul nu poseda însa aceste forte tainice, pentru ca nu s-a preocupat de aceasta fundamentala problema în viata lui, atunci el si le va creea prin mijlocirea autosugestiei, prin care omul îsi creeaza acest sistem indispensabil vietii. În aceste conditii, trebuie sa se stie bine ca orice facultate a corpului este supusa întru totul spiritului. Este deci de datoria noastra, de a deprinde fiecare facultate sa se supuna pe data dorintelor noastre. Dupa cum un om face în casa lui tot ceea ce crede ca este necesar si bun, în care scop i se supun toti cei din subordine, tot asa omul foloseste facultatile cu care este înzestrat si care trebuie sa i se supuna, în scopul de a ajunge neaparat la telul dorit.

Pentru a înlesni natura sa alunge boala, trebuie neaparat sa se manânce cumpatat, sa se doarma suficient în timpul noptii, sa se faca zilnic miscare fara însa a ne secatui puterea si rezerva de putere pâna într-atât încât sa fie cu neputinta recompletarea fortelor prin somnul necesar.

Vointa ferma pentru combaterea atitudinii fata de hrana trebuie stapânita, corectata. "Ani multi, dar si buni!" Hrana influenteaza starea psihica si fizica a omului. Energia este procurata de hrana.

Daca spiritul nostru va fi nutrit neîntrerupt cu cugetari interesante si încurajatoare, în scurta vreme veti înceta de a mai fi în armonie cu cugetarile acelora care se zbuciuma si care au corpuri bolnave. Când veti izbuti acest lucru, veti ajunge sa fiti în armonie cu oamenii ale caror spirite sunt pline de speranta, de multumire. Influenta mentala a acestor oameni va contribui sa creeze fericirea si multumirea, si ca prin minune va veti capata sanatatea si puterea.

Toate conditiile care tind sa aduca multumirea spiritului, sunt cele mai bune leacuri pentru boala.

Imediat cum începeti sa comandati corpului sa alunge boala si sa reconstruiasca tesuturi noi si sanatoase, veti putea descoperi ca din cauza ca nu v-ati servit de ea, vointa voastra este slaba, iar energia mentala nu-i viguroasa si actiunea ei este spasmodica si lipsita de continuitate. Atunci veti fi ajutati de persoane înzestrate cu o puternica vointa si deplin stapâne pe spiritul lor. Aceste persoane trebuie sa înteleaga si sa aplice mentalismul, ele trebuie sa cunoasca ca împrejurarile în care va gasiti si sa simta interes si simpatie pentru voi. Cugetul celui care ajuta trebuie sa fie bun si cinstit.

7. Sfaturi pentru fiecare zi

* Nu cauta sa faci mai multe lucruri deodata, caci aici este izvorul cel mare al neizbândei!

* A respira înseamna a trai. A respira adânc înseamna a trai mai mult si mai bine.

* Optimismul aduce soare, lumina, voie buna; tovarasia optimistilor este un adevarat condensator de energie. Pesimistii nu sunt multumiti niciodata; trebuie sa fugim de compania acestora, caci întretin o atmosfera contagioasa de descurajare si tristete.

* Daca veti fi lipsiti de încredere, veti putea crede ca parerile altora valoreaza mai mult decât ale voastre. A a pune aceste pareri si a va folosi de ele în astfel de împrejurari ar fi o nenorocire nu numai pentru planurile urmarite ci si pentru dezvoltarea vointei voastre si a individualitatii caracterului vostru.

* Prin armonie, tot ceea ce se aseamana se aduna. Nu uitati niciodata ca raul poate fi prefacut în bine si binele în rau.

* Puterea mentala este mult mai presus decât puterea materiala. Lumea este cârmuita de cugetare.

* Puterea vointei va determina pâna la ce punct mentalismul sau împrejurarile vor avea facultatea de a cârmui pe om.

* Leacul oricarei boli nu este medicamentul, ci cugetarea calauzita de o puternica vointa.

* Deosebirea între constitutia si trasaturile fizice ale fiecarui om nu-i decât constatarea influentei produsa de propriile sale gânduri, ca si de gândurile celor cu care omul se afla în relatii.

* Oricine va putea cu ajutorul mentalismului sa dobândeasca toate informatiile posibile, în scopul de a le folosi pentru izbânda planurilor avute, însa nimeni nu trebuie sa îngaduie altuia sa-i impuna cugetarile si parerile sale.

* Fiecare trebuie sa fie în stare sa aleaga si sa hotarasca singur, nesilit sa îndeplineasca ideile altuia, chiar în dauna sa. Aici este în joc influenta cugetarilor altora, ele trebuie neaparat trecute prin filtrul cugetarilor si al constiintei noastre proprii.

Capitolul 2

"Si toate câte veti cere, rugându-va cu credinta, veti primi."
(Matei 20:22)

Voi începe ca Ion Creanga, rememorând copilaria, pentru ca si eu " Stau câteodata si-mi aduc aminte ce vremuri si ce oameni mai erau prin partile noastre...", locuri care tot de tinuturile Neamtului se leaga.

Nu încerc sa fac nici o asociere cu hâtrul povestitor, dar stiu ca exista influenta locului natal, o influenta care-ti marcheaza viata si felul de a fi. Pentru mine soarele din Neamt straluceste mai puternic, cerul de acolo este mai azuriu, iar pamântul pe care m-am nascut îmi este atât de drag...

Vad însa ca nostalgia locului natal m-a cuprins pe nesimtite, fara sa va marturisesc care este acela... Este vechea cetate Petrodava, Piatra-Neamt.

Ma voi stradui sa nu va obosesc cu descrierea spatiului în care am aparut, pentru ca penelul interior ar începe sa lucreze singur, conturând cu usurinta imaginea plaiurilor mele natale...Doresc însa sa stiti ca "acasa" este pentru fiecare cel mai benefic loc, dar nu este acum timpul...

Au trecut 40 de ani de când am intrat cu succes, cel putin asa cred eu acum, pe terenul de joc ce se numeste VIATA. Am copilarit la poalele Pietricicai si am fost crescuta de bunica mea. Nu am voie sa nu-i dedic aceasta carte, caci "a vorbi de la dânsa am învatat" si am sorbit din izvorul nesecat al întelepciunii sale, dar nu numai atât...

Dascal minunat, ridicând multe generatii de copii, împreuna cu bunicul, care a fost tot învatator, erau în sat Domnul, Doamna si atât...Picuta îi spuneam eu dragei mele bunici. Pe Picuta toti o iubeau si peste timp, când a iesit la pensie, veneau sa o vada fosti elevi din diverse promotii si locuri, vechi consateni, vecini, cunoscuti. Pentru fiecare avea o vorba buna, un cuvânt plin de întelepciune, un zâmbet...Ma minunam când vedeam câti o iubesc...

Este pentru mine o datorie morala sa scriu aceste rânduri, caci buna si blânda mea bunica mi-a daruit o parte din sufletul sau, chiar daca aceasta am descoperit-o dupa ce ne-a parasit...Si chiar acum ma îndruma, de acolo de unde se afla, si stiu ca se bucura "vazând" încercarea mea mai mult sau mai putin literara.

Scriind aceste rânduri îmi apare imaginea serii acasa, la bunici. Picuta îsi despletea parul lung si înainte de culcare începea sa-si spuna rugaciunile. Copil fiind, stateam si ma minunam, urmarind-o cu ochii mari...De fapt nu erau multe rugaciuni, erau cele de seara, obisnuite, însa era surprinzator sa stie atâtea...Nu era seara în care sa nu-i multumeasca lui Dumnezeu pentru tot ce a primit.

Micuta fetita-chiar eu- spunea sfioasa "Îngerasul"...Mi-aduc aminte ca odata am stat treaza aproape o noapte întreaga, sa-mi vad îngerasul cum vine. Picuta-mi spunea ca în fiecare noapte îngerasul meu vine sa ma pazeasca în somn, intra prin coltul camerei, iar eu, cu o curiozitate nebuneasca, doream sa-l vad, desi stiam ca exista...Dimineata, necajita ca am adormit fara sa-l vad, am fost încurajata de bunicul-în care credeam cu sfintenie, ca îngerasul meu nu a lipsit si ca el l-a vazut.

Si când ma gândesc acum ca îngerasul meu, dar si al fiecaruia dintre noi, este permanent acolo unde este nevoie de el, îmi revine imaginea lui din copilarie, pentru ca sunt sigura ca nu numai o data l-am vazut si l-am simtit. Puritatea vârstei te face mult mai sensibil la lumea nevazuta, totul este sa nu te îndoiesti...Ce bine ar fi sa ramânem mereu puri !

Uneori îi întrebam pe bunici:"Unde se afla Dumnezeu ?" Toti copiii pun o astfel de întrebare si cam toti primesc acelasi raspuns: "În cer." Cum sa-ti-L imaginezi pe nori, cum sta El acolo, cum arata ? Iata chestiuni ce framânta mintea unui copil si-l îndeparteaza involuntar de Dumnezeu. Pentru copil este prea departe, este prea mare, este prea batrân (un Mos cu par si barba alba,

care sta pe nori) si mai ales este de neatins...Nu cred ca cineva care da acest raspuns unui copil, constientizeaza efectul, altfel Dumnezeu ar fi descris asa cum e perceput de fiecare.

Despre prima mea întâlnire cu biserica, nu-mi aduc prea bine aminte. Sunt însa imagini ce-mi revin oarecum sporadic... Biserica Sfânta Precista era cea mai aproape de strada Sperantei, pe care locuiam noi. Vad o fetita neastâmparata, printre batrâne cu basmale, care parca nu erau chiar asa de nervoase precum cele de astazi, la vederea unui copil fara rabdare...

Acum stau si ma întreb: "De ce oare între batrâni si copii, mai ales în biserica, este un schimb de priviri rautacioase, de comentarii nu tocmai delicate ? Oare cei în vârsta, care vin sa-si regaseasca în casa Domnului, linistea si pacea interioara, nu pot fi buni si iubitori cu tinerele vlastare, care sunt "carate" mai mult sau mai putin fortat, de catre adulti ? Este asa de greu sa-ti amintesti ca ai fost si tu copil, chiar daca esti la apusul vietii?"

Privesc atmosfera ce este în zilele noastre în biserica. Aceleasi fete acrite ca pe vremea copilariei mele, spun: "Taci din gura !", "Nu te foi !", "Scoate mâinile din buzunare!", sau mai rau, te împing zicându-ti:" În genunchi !". Chipurile zâmbitoare ale micutilor strengari se strâmba rautacios, drept replica. Si parca asta nu ar fi suficient, asa-zisa educatie de biserica se extinde si asupra adolescentilor si chiar a tinerilor adulti, în acelasi mod brutal. Nu s-a schimbat nimic în disputa tineri-batrâni. Pacat ! Si asa, în loc sa traiesti clipe de armonie si pace, te încarci cu o stare de nervozitate, ce se accentueaza pe masura ce educatia bisericeasca ti se face cu forta...

Când îti ramân întiparite în memorie astfel de amintiri, este destul de dificil sa treci peste blocajul pe care acestea l-au format, peste programul negativ ce lucreaza fara sa ne întrebe pe noi. Doar timpul si vointa dizolva aceste blocaje, dar contribuie si mediul la întarirea sau dispersarea lor. Cred ca este locul si timpul sa adresez aici o rugaminte tuturor acelor care s-au descoperit în descrierea mea, persoane care au desigur un fond bun, o credinta puternica, rugându-le sa nu uite cuvintele Mântuitorului:" Lasati copiii sa vina la mine..."Lasati copiii sa vina la biserica, încurajati-i si nu-i îndepartati cu criticile voastre, cu privirile voastre mânioase, cu pornirile voastre de educatori duri !

Credinta trebuie cultivata la copii, de mici, cu rabdare si iubire, altfel vor ajunge si alte generatii schimonosite de sindromul" Una gândesti, alta spui si alta faci". Destul acei 50 de ani de comunism au maltratat atâtea suflete ! E timpul sa luptam pentru schimbarea din noi, ca mai apoi aceasta sa se reflecte si în exteriorul nostru !

Acum, când scriu, îmi revine în minte chipul unei fetite, care prin maturitatea si întelepciunea ei, merita elogiata. De un timp încoace mergem la o noua biserica. Aici am întâlnit un pui de om, de cinci anisori, care sta la toata slujba, fara sa faca din sederea ei un chin, nici pentru ea, nici pentru cei din jur. Serioasa si profunda, fetita traieste ritualul, fiind un suport moral pentru cei mari si mici si pentru tatal ei, unul dintre preoti. Veti spune poate ca educatia este cauza acestei atitudini pline de seriozitate, însa va contrazic. Acest copil are doar cinci ani, vârsta la care altii nici nu vorbesc corect si coerent...Este vorba despre structura interioara ! Copilul este un model si pentru adultii care se misca haotic, vorbesc între ei, iar daca am schimba putin rolurile, ar putea sa-i puna la punct pentru ca nu respecta ritualul, asa cum fac ei cu alti copii sau tineri...Vedeti ca se poate si altfel ? Deci "Ceea ce tie nu-ti place, altuia nu-i face!"-este mesajul meu pentru credinciosii, mai mult sau mai putin zelosi, ce vin la biserica.

Iertati-mi aceasta lunga paranteza, dar am simtit nevoia sa accentuez ca este necesar pentru noi, ca entitate nationala, sa ne întarim credinta si sa o cultivam copiilor nostri, fara a-i îndeparta de Dumnezeu prin unele manifestari pedagogice exagerate.

Dar iata ca ma întorc din nou la copilaria mea. Dupa primele întâlniri cu îngerasul si cu biserica, mi-aduc aminte cu emotie de un eveniment ce a însemnat mult pentru mine. Cred ca era în calendar o pomenire a mortilor, când buna mea Picuta mi-a aratat ca pot sa simt cum îi putem ajuta pe cei plecati din asta lume.

Cu totii stim ca pomana ce se împarte pentru sufletele celor disparuti, îi ajuta acolo unde sunt, pentru ca acela care îi ajuta cu adevarat este gândul nostru, nu mâncarea, vasele sau hainele.

De multe ori îi ceream bunicii sa-mi povesteasca de primul ei copilas, George Emil, care a venit pe pamânt doar pentru zece zile. Acum când scriu, lacrimile îmi inunda ochii si stiu ca acel suflet are nevoie de multa iubire acolo unde se afla . Printre cei pomeniti, Picuta l-a pomenit si pe primul ei baietel si eu am primit pentru sufletul lui o galeata mica, alba, plina cu bunatati . Nu pot descrie bucuria, importanta, seriozitatea mea...Toate aceste sentimente faceau un tot. Sufletul meu de copil de cinci ani a realizat atunci ce punte se poate face, prin gând, între noi de aici si cei care si-au încheiat misiunea pe pamânt, chiar daca unii prematur, credem noi. Aflati ca ani buni, acea caldare mica, alba, cu sau fara apa, era "caldarusa mea" pentru George Emil si ea mi-a însotit toata copilaria.

Fiecare avem amintiri dragi, cu locul lor în sufletul nostru... Sa fim atenti ce amintiri lasam si noi în sufletele copiilor si nepotilor nostri, caci "Ceea ce semanam, aceea culegem !" . De aceea, dragii mei cititori, sa încercam cu totii sa sadim doar seminte ce vor rodi fericire, bucurie si lumina multa si nu numai celor apropiati .

Din anii fragezi ai copilariei îmi vin acum în gând sarbatorile pe care le onoram crestineste, cu tot ce puteam mai bun. Nici atunci nu se traia pe roze, banul se obtinea cu greu si oamenii erau destul de chinuiti, unii aveau o viata duplicitara, una aratau, alta simteau...

Fiecare Paste sau Craciun, hainele noi, curatenia din jur, dar mai ales din suflet, bucuria evenimentului, toate te faceau sa renasti, chiar daca erai copil sau matur. Îmi aduc aminte când venea preotul acasa, cu Ajunul sau cu Botezul, era o sarbatoare. Era asteptat cu drag si omenit .

Si bunicul meu era un om evlavios. Domnul, cum am spus la început, era pentru sat o personalitate. Boteza, cununa, ajuta sarmanii, dar mai ales deschidea copiilor gustul sa învete. Era un veritabil "Domnul Trandafir" sadovenian. De fapt, cred ca pe vremea aceea, învatatorii aveau cam toti aceeasi trasatura comuna-dragostea pentru copii si puneau mult, mult suflet. Bunicul avea si o voce frumoasa, cânta în strana la biserica si îi mai placea sa colinde mânastirile din împrejurimi, de fiecare data descoperind ceva nou .

Îmi amintesc ce jale m-a cuprins când a plecat cu mama la mânastirile Agapia, Varatec, Horaita, iar eu, în vârsta de vreo cinci-sase ani, am ramas acasa. Am plâns o dupa amiaza întreaga si cu greu i-am iertat ca nu m-au luat cu ei. Era dificil pentru mine sa înteleg ca un copil nu putea fi decât o povara pentru adulti în pelerinaj...

Când scriu, îmi apare în fata chipul bunicului meu drag, care avea pentru mine o dragoste speciala . Într-o scrisoare conceputa pe când aveam eu vreo noua ani, spunea "Fata asta o sa ajunga departe !" Acum ma întreb eu, oare cât de departe, si cum, si când ?!

Dar mai bine sa ma întorc la firul povestii mele ...

Pe masura ce timpul a trecut, iar eu am parasit casa bunicilor, am început sa-mi pierd din obiceiurile crestinesti. Îmi mai spuneam seara rugaciunea "Îngerasul", dar doar atât, iar la biserica nu-mi aduc aminte sa fi mers vreodata în primii ani de scoala, la Bucuresti. Doar în vacante, când o vedeam seara pe Picuta cum îsi spunea cu credinta rugaciunile ma minunam iar si spuneam si eu "Îngerasul".

Odata, în ajun de Paste, a venit bunicul la Bucuresti. A fost o surpriza fara margini, mai ales pentru mine, caci îmi era tare drag. A vrut sa mearga de

Înviere la Patriarhie, dar tata, care se cinstise înainte cu câteva pahare de vin, si i se parea drumul lung, l-a dus la Biserica Sfântul Spiridon, spunându-i: "Asta-i taica, Patriarhia!". La putin timp bunicul s-a îmbolnavit, ca apoi sa moara fara sa vada adevarata Patriarhie.

Pe Dumnezeu l-am descoperit prima data cu adevarat, în acelasi an. Ma apropiam de 10 ani. Picuta se afla la noi la Bucuresti, iar bunicul la casa de la tara. Bunicii mei mai pastrau o casa la tara, unde bunicul era fericit sa stea pe prispa, sau sa doarma în fânarie, sa simta pamântul sub talpi, sau sa umble descult prin zapada...

Un telefon ne anunta ca bunicul este în spital, pe moarte. Am plecat cu mama si Picuta în graba la Piatra Neamt. Era în ajun de sarbatori. La spital, bunicul se afla într-o stare foarte grava. Atunci mi-am adus aminte de Dumnezeu...L-am implorat cu întreg sufletul meu de copil, sa-i salveze viata...Lacrimi mari siroiau, iar rugaciunea mea nu mai contenea..."Doamne, spuneam eu, ajuta-l pe bunicul meu sa traiasca !" Atunci am vazut cu ochii mei, pentru prima data, suferinta, am vazut neputinta în fata mortii si am cerut ajutor la cer...

Dumnezeu mi-a ascultat ruga...i-a daruit bunicului meu viata, dar nu si sanatatea. Eu cerusem viata doar... Bunicul a ramas la pat, paralizat, doi ani. A fost o încercare grea si pentru el si pentru ceilalti, iar acum sunt convinsa ca a fost o lectie pentru noi toti.

Sa fim deci atenti întotdeauna ce cerem, caci Dumnezeu ne da, daca o facem cu credinta, cu staruinta ! Nu întotdeauna stim însa sa cerem ceea ce ne trebuie cu adevarat. Acum ma gândesc ca ar trebui sa cerem sa se faca Voia Lui si astfel nu vom gresi niciodata, caci întotdeauna El stie ce trebuie sa ne ofere si când si cât...

Pe parcursul celor doi ani în care bunicul a fost paralizat, Picuta i-a fost alaturi si credinta ei nestramutata i-a fost un sprijin fara seaman.

Eram la Piatra Neamt, într-o vacanta de primavara, de Paste (pe vremea aceea sarbatorile de Craciun si Pastele nu erau recunoscute oficial) când ceva din interior m-a trimis la Înviere. Am mers cu Picuta, la aceeasi biserica la care mergeam când eram mica, am mers fara sa fiu adusa cu forta, am mers pentru ca asa am simtit. Era pentru mine prima data când mergeam la Înviere, iar o bucatica din sufletul meu a înviat, ba mai mult, am adus lumina acasa, pentru bunicul meu... Lumina începea timid sa patrunda în viata mea, dar pâna când aveam sa ma luminez, mai trebuia un car de ani ! Si acum mai am mult de lucru cu mine însami, caci lumina trebuie pastrata în interior, dar si raspândita în exterior...

Anul urmator, în martie, bunicul s-a stins. Durerea mea a fost fara seaman, cu atât mai mult ca mi s-a ascuns acest lucru, însa Dumnezeu a vrut sa aflu la timp, ca sa-i fiu martora la despartirea de pamânt. Impresiile înca îmi sunt vii, desi au trecut aproape 30 de ani de atunci. Chipul împietrit si rece îmi staruie în gând, iar sarutul de despartire înca-mi îngheata buzele. Moartea atunci mi s-a parut urâta pentru ca transformase un om ca bradul, într-o statuie de gheata. Nu stiam ca moartea nu exista, nu stiam ca nu-i decât o poarta prin care trecem, iar sufletul nostru este nemuritor...

Ce este moartea, ma întreb acum ?! Este ca o stare de agregare a materiei, este o alta forma în care noi trecem, atunci când ne încheiem misiunea pe care o avem într-o viata. Acum nu-mi mai pare nici urâta, nici rece si nici nu ma mai sperie sau ma bucura. Este continuarea vietii sub alta forma, depinde cum traiesti nu cât traiesti...

"Totu-i una dac-ai murit
Flacau ori mos îngârbovit,
Dar nu-i totuna leu sa mori
Ori câine-nlantuit"

spunea Cosbuc, dar comparatiile trebuie privite simbolic, ele se refera la ce am facut în aceasta viata. Leul este un învingator al vietii, pe când câinele

înlantuit este învinsul. Trebuie sa stim mereu ce vrem sa fim, învingatori sau învinsi. Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu în viata, cu atât vom fi mai aproape de El dupa ce misiunea noastra se va fi încheiat pe pamânt...

Multi îl cautam pe Dumnezeu în afara noastra, dar câti oare dintre noi îl gasim ? Nu-l cautam poate unde trebuie, pentru ca Dumnezeu este în fiecare dintre noi, fiecare suntem picatura din Divinitate, dar ce pacat ca nu ne dam seama la timp ! De fapt, fiecare are timpul sau, când se trezeste si îsi spune: "Buna dimineata!", ca dupa o lunga noapte spirituala.

Ce bine ar fi daca toti am cere în rugaciunile noastre LUMINA si IUBIRE, caci ce poate fi mai frumos decât sa primesti si sa daruiesti Lumina si Iubire, oricui, oricând si oriunde ?!

Copilaria mea a continuat apoi liniar, fara evenimente deosebite. Erau anii 70. În biserica nu am mai intrat aproape niciodata, iar rugaciuni nu mai spuneam demult. La scoala ne învatau ca Dumnezeu nu exista, ca stiinta este totul, ca ne tragem din maimuta, ca materialismul dialectic este cel mai important lucru...

Craciunul nu era o sarbatoare recunoscuta. Se faceau actiuni patriotice, se spunea ca vine Mos Gerila. Pastele nu exista decât pentru oua rosii si cozonac, iar cei mai multi oameni, dupa parerea mea, mergeau la Înviere, din obisninta, sau din dorinta de a iesi din monotonie. De ce se aducea lumina, ce semnifica lumina, erau notiuni vagi...Notiuni vagi, astea erau cele mai mari sarbatori ale crestinatatii, iar de Mântuitorul Nostru, nu vorbea nimeni. Nu cred ca se pot numara sufletele schilodite de educatia sistemului asa-zis comunist ! La oras, credinta se pierduse aproape de tot. Cei mari nu-si învatau copiii nimic despre religie, nu le insuflau credinta, semnul crucii era aproape inexistent. Stiu ca unii se rugau aprins în sufletul lor, dar frica nu-i lasa sa le sadeasca copiilor credinta în suflet. Nu doresc sa generalizez si nici sa judec, este o constatare personala, care mie îmi trezeste amaraciune.

Frica este dusmanul cel mai de temut al omului, îl dezumanizeaza. Fie ca e vorba de frica de autoritati, de apa, de întuneric, de singuratate, frica este un calau al personalitatii, distruge cu brutalitate tot ce-i iese în cale.

La tara, cred eu, comunismul, sau cum se chema acea societate fara Dumnezeu, nu a patruns asa de adânc. Taranii îsi respectau cum se cuvine si traditiile si sarbatorile, le cinsteau si multumeau lui Dumnezeu pentru tot ceea ce primeau. Copiii de la tara au avut un mare atuu în continuitatea credintei, prin exemplul de acasa.

Copiii de la oras si poate cu atât mai mult cei din Bucuresti, au fost mai chinuiti, caci se mai facea si exces de zel. Iar nu doresc sa generalizez caci sunt convinsa ca si în Bucuresti erau copii din generatia mea, educati cu frica de Dumnezeu. Cam prin aceasta perioada a anilor 70, l-am pierdut pe Dumnezeu.

Acum îmi vine în minte comportamentul unor oameni, cu functii, chipurile înalte, în armata sau în stat. Când li se spunea "Hristos a înviat !", raspundeau "Just !", dar se îndopau cu miel si cu cozonac, oua rosii...Poate pare hazliu, dar este mai mult decât trist...

Carti de rugaciuni sau Biblia, la noi în casa nu existau. Parintii mei nu erau membri de partid, nu aveau functii de raspundere, erau intelectuali, oameni de treaba...totusi nu aveam nici macar o icoana în casa. Eu nu-mi aduc aminte sa-mi fi povestit despre Domnul Iisus Hristos, despre sfinti, despre sarbatori...Îi rog acum, când vor citi aceste rânduri, sa ma ierte caci nu-i judec si nici nu-i condamn. Doar îmi aduc aminte, fara resentimente...

Cred ca eram prin liceu când am intrat împreuna cu mama în catedrala Sfântul Spiridon, unde se oficia o cununie religioasa. Am fost foarte impresionata, dar am participat ca la un spectacol. Nu întelegeam nimic si nici nu aveam vreo curiozitate sa aflu...În acelasi an am facut o excursie la manastirile din nordul Moldovei. Mi-au ramas în minte albastrul de Voronet, o mamaliga cu lapte mâncata la Sucevita si cam atât.

La manastirea Agapia mergeam mai des, caci în sat exista o casa a bunicilor, ocupata pe vremea aceea de dispensarul din comuna. Nu tin însa minte sa ma fi miscat ceva la aceste vizite. Cascam ochii pe pereti, admirând picturile... iar de facut semnul crucii, ce sa mai spun...Parca eram un sloi de gheata, pentru ca eu stiam ca omul se trage din maimuta si chiar ma întrebam ce rost or avea atâtea biserici si manastiri.

"Doamne-ajuta!" spuneam în clipe de cumpana. Când m-am dus la examen la facultate, mi-am readus aminte de Dumnezeu, m-am rugat si mi-am facut semnul crucii la plecare. Dumnezeu mi-a ascultat cererea, am intrat printre primii, însa cum zice românul "dupa ce mi-am vazut sacii în caruta", iar L-am uitat...

Singura carte de rugaciuni pe care o vazusem pâna atunci, era a Picutei. Chinuita, subliniata, obosita de atâta citit, ea înca mai exista. Chiar ma întrebam ce rost au aceste rugaciuni, daca tot nu exista Dumnezeu !

Oare credeti ca exista un pacat mai mare ca acela prin care negi Divinitatea ? Eu cred ca nu ! Chiar daca unii dintre noi am gresit asa, Dumnezeu ne iarta, daca revenim la credinta chiar în ultima clipa, ca tâlharul de pe cruce. Dar daca ne îndreptam mai înainte de sfârsit, nu avem decât de câstigat, caci prin transformarea noastra ne apropiem mai mult de Dumnezeu.

Primul an de facultate s-a dus si la începutul anului al doilea, m-am casatorit. A fost ceva neasteptat, caci dragostea nu întreaba. Dupa cununia civila a venit cea religioasa. Emotiile erau mari, caci acum nu eram spectatori ci chiar printre actorii principali.

Ceremonia s-a desfasurat în aceeasi catedrala în care, cu câtiva ani înainte, asistasem pentru prima oara în viata mea, la o cununie religioasa. Ce-mi aduc aminte din ceremonie este "Isaia dantuieste" si sarutatul Sfintei Evanghelii. Nici nu stiam ce contine Sfânta Evanghelie...Si totusi, a fost cel mai important pas din viata mea, si facut cu dreptul...Chiar daca nu eram constienta de importanta actului religios, chiar daca nu întelegeam mare lucru din ritual, Dumnezeu era cu mine din nou, de fapt era cu noi, caci eram o familie.

A urmat iar o existenta banala, facultate, examene, vacante pentru mine, serviciu si putin concediu pentru sotul meu, veneau sarbatorile, treceau, mai trecea un an...Odata am trecut pe la biserica si am luat aghiazma, care, culmea, mi s-a varsat în geanta. Si acum carnetul meu de note poarta urmele, dar se pare ca mi-a folosit, pentru ca am avut mai mult 10.

În anul 5 de facultate, a venit pe lume fetita noastra. Tare mi-am dorit fetita, stiam ca asa va fi, iar mica noastra raza de soare a început sa ne lumineze viata.

La câteva luni am botezat-o. Iata alt eveniment religios în viata mea. Nu fusesem niciodata la un botez. Acum eram spectator, actorul principal fiind fetita noastra. Noutatea era deplina. Nici acum nu-mi aduc aminte bine întreg ceremonialul, desi emotia înca mai persista. Erau doi preoti, unul tânar si celalalt foarte batrân. Cel batrân a oficiat botezul. Parca aud remarca mamei: "Numai sa nu scape fata în apa !"

Si iar timpul a trecut...Distanta fata de Divinitate se marea, începusem parca sa ma înraiesc, negam tot ce tinea de Dumnezeu. Într-un an Craciunul a cazut într-o vineri, eram la serviciu, iar eu...tricotam Si acum, ma revolt la amintirea comportamentului meu pagân ! Si culmea, tricotam o rochita pentru fetita mea ! Noroc ca Dumnezeu este asa de bun, iubitor si iertator si nu pedepseste, ci te face sa te întorci cu fata spre El !

Au mai trecut vreo trei ani si iata ca sunt pe cale de a deveni mama pentru a doua oara. Însa nu-i asa de usor. Dupa câteva investigatii si spitalizari, mi se gaseste în corp un virus, care dupa cartile de specialitate, ataca fatul. Teoretic existau doua variante, ori sa moara copilul la nastere, ori sa se nasca anormal. Nu va pot spune ce este în inima unei mame când afla de la specialisti un asemenea verdict ! Drumul era fara întoarcere pentru ca ne

aflam în plin regim care lupta pe toate caile si cu orice pret pentru cresterea natalitatii...

În aceasta conjunctura deloc favorabila, mama mea, luminata cred de un gând ce cu siguranta nu-i venise întâmplator, m-a încurajat spunându-mi "Lasa mama, ce-o vrea Dumnezeu!" Si iata ca Dumnezeu a vrut sa-mi daruiasca un baietel perfect sanatos, inteligent, care acum ne însenineaza viata, alaturi de sora lui. Dupa cum vedeti, cele doua variante nefaste, prezise de medicina, au fost infirmate de realitate.

La nastere mi s-a întâmplat ceva cu totul deosebit. Am plecat pentru putin timp, dincolo... Dupa ce baietelul meu a pasit în acest timp, am fost fericita sa stiu ca exista si mi-am luat zborul pe alte tarâmuri. Nu-mi parea deloc rau ca plec, era o senzatie placuta, de pace, iar viata îmi trecea prin fata ochilor. Îmi apareau secvente din copilarie, adolescenta, care se succedau rapid. Doctorul se straduia din rasputeri sa ma ajute sa traiesc si cu ajutorul lui Dumnezeu a reusit. Baietelul meu poarta numele Arhanghelului Mihail, care sunt sigura ca a fost lânga mine, dar si pe cel al doctorului care m-a ajutat sa nu-mi întrerup atunci misiunea pe care o am în aceasta viata.

Atunci nu am constientizat ce mi s-a întâmplat, de fapt nici nu aveam cum, nu eram înca pregatita. Toate informatiile care-ti sunt necesare, vin în plan constient numai când esti pregatit sa le întelegi si sa le folosesti în scop benefic.

Nu pot, acum când scriu aceste rânduri, nu pot sa nu-i multumesc Bunului Dumnezeu pentru darurile minunate pe care mi le-a facut, mi le face si mi le va face, caci VIATA însasi este cel mai minunat dar pe care trebuie sa-l apreciem asa cum se cuvine. Iata ca Dumnezeu nu m-a luat de pe pamânt atunci, pentru ca am multe de facut acum si aici si trebuie sa le fac bine.

Botezul baietasului meu s-a desfasurat acasa, dar nu pot sa mentionez ceva special legat de acest eveniment, pentru ca iar am participat doar ca spectator.

Caierul timpului s-a scurs din nou, doar ca am început sa ma schimb, în interiorul meu se petrecea o transformare lenta, începusem sa devin mai sensibila.

Ce mult m-a impresionat când am auzit prima rugaciune, spusa de micuta mea fetita ! Eu însami n-o stiam, dar buna mea Picuta îsi continua misiunea de educator de marca, cultivându-i puiului meu de om, credinta în Dumnezeu. A fost "Doamne, Doamne, Ceresc Tata", o rugaciune plina de iubire, spusa atât de sensibil de un copilas doar de 4 ani. Apoi Picuta a învatat-o rugaciunea "Tatal Nostru", si de la fetita mea am învatat-o si eu.

Cât de mult a putut cladi buna mea bunica ! A cladit iubirea, speranta si credinta si a facut-o cu atâta întelepciune...Niciodata nu s-a pus deasupra nimanui, a sadit semintele luminii si iubirii, cu multa simplitate si modestie.

Desi eram mama a doi copii, Picuta continua sa ma educe usor, sa ma ajute sa fiu mai buna, mai sensibila, sa ma încred în puterea cereasca. Chiar îmi spunea adesea:"Fii mama buna, blânda, nu razvratita !" si câta dreptate avea...Ma sfatuia sa vorbesc putin si cu folos, dar abia dupa zeci de ani am început sa-i pun în aplicare sfatul, dar si acum mai uit si ma mai trezesc vorbind mult....

Parca viata mea devenise ceva mai luminoasa. Începusem sa nu ma mai opun cu atâta tarie credintei, parca începuse un proces de umanizare a propriei mele fapturi. Participam chiar cu sufletul, la sarbatorile crestinesti, convingerea ca ne tragem din maimuta începuse sa ma paraseasca, ateismul sadit cu migala de catre societatea fara Dumnezeu începuse sa se stearga încet, încet.

Anul 1989 a adus transformari mari în constiinta mea. Revolutia a scos la iveala calitati pe care nu le cunosteam. Am pornit hotarâta la Revolutie, pentru cucerirea idealurilor generatiei mele, fara a ma gândi ca cei doi copii ai mei pot ramâne orfani...Dumnezeu a socotit însa ca nu are nevoie de jertfa noastra atunci si acolo. Lectia de trezire a constiintei, o simt si acum tot atât de puternica si urmarile ei se vad si astazi. Indiferent de ce spun unii si altii,

Revolutia a avut un loc definitoriu în remodelarea multor suflete maltratate de asa-zisul comunism.

Despre Craciunul însângerat al anului 1989 îmi aduc aminte ca mi-a lasat un gust amar. Acea executie facuta într-un moment când crestinii sarbatoresc Nasterea Mântuitorului, a avut pentru interiorul meu un efect de prabusire. Aceasta mare sarbatoare fusese pângarita. Mesajul evenimentului a fost dublu pentru mine: mai întâi am constientizat ca sarbatoarea are o semnificatie majora pentru omenire si apoi mi-am dat seama ca s-a întâmplat ceva oribil, viata unor oameni fiind luata de catre altii. Însa poate asa a trebuit sa se întâmple, ca noi, românii sa învatam ceva din aceasta experienta trista!

Anii 90 au debutat cu schimbari majore, schimbari ce s-au reflectat în toate mediile sociale. De unde pâna atunci oficial Dumnezeu nu exista, acum începuse o campanie parca publicitara, pentru reconstituirea credintei. Peste tot se faceau sfestanii, sfintiri, soboare de preoti, dar era o usoara exagerare, dupa atâtia ani de ateism recunoscut.

Încet, încet, am început sa-mi pun întrebari despre conceperea lumii, am început sa citesc, caci o explozie de literatura religioasa, paranormala, metafizica, a inundat piata. Eram ca sa zic asa "caldicica", adica nici nu credeam cu toata taria teoriile stiintifice evolutioniste, dar nici nu sustineam ca toti suntem creati de Dumnezeu. Ce sa zic, cum e mai rau, caci a te îndoi este un sentiment nu tocmai placut. Parca mergeam în zig-zag, ciupeam ceva de ici, ceva de colo, dar cam ce-mi convenea, fara a avea o verticalitate în convingeri.

În mai 1991, paraseste aceasta lume, Picuta. Din toamna precedenta se declansase o boala incurabila, caci fiecare trebuie sa aiba un motiv, pentru a parasi viata. Desi durerile ei erau mari si trupul suferea cumplit, spiritul era sanatos si puternic, credinta o sustinea, caci Dumnezeu ne tine în brate si atunci când noua ni se pare ca suntem în cadere....

A dorit cu toata fiinta sa participe la Învierea Domnului, desi statea de luni de zile în pat. Dumnezeu i-a oferit sansa de a fi alaturi de noi si de a ne spune "Hristos a înviat !". La câteva zile am dus-o, pe moarte fiind, la Piatra Neamt..

Vorbeam la început de energia locului natal. Iata un exemplu care confirma faptul ca zona în care te-ai nascut, în care ai trait multi ani, îti transmite o energie benefica, te întareste. Aproape plecata în tinuturile de dincolo de viata, energia de acasa a mai tinut-o pe Picuta doua saptamâni pe acest pamânt. Poate pare putin, însa este o perioada lunga, în care ai timp sa-ti analizezi viata, sa-ti recunosti pacatele, sa-i ceri lui Dumnezeu sa te mântuiasca. Suferinta te înalta, te purifica...Este suficient doar o clipa, pentru a te mântui. Si-a terminat misiunea pe pamânt la 89 de ani, a disparut discret, constienta fiind ca pleaca acolo unde este multa, multa lumina...

În clipa în carte Picuta ne parasea, la 360 km, o senzatie vie de sufocare ma trezea... Sufletul meu stia ca momentul despartirii sosise, ca buna mea bunica plecase din planul fizic si poate era un semn de ramas bun. Erau fire nevazute care ne legau. Peste 5 minute, un telefon de la Piatra Neamt avea sa-mi confirme semnalul.

Era 6 mai, cu o zi înainte fetita mea împlinise 7 ani si Picuta s-a straduit sa nu se stinga în ziua aniversarii stranepoatei sale... Toata viata a fost aceeasi Doamna, cum o denumeau fostii elevi, satenii si a ramas o Doamna pâna în ultima clipa a vietii sale.

Am plecat la Piatra Neamt. Aveam alta stare de spirit fata de moartea bunicului meu. Trecusera aproape 20 de ani între cele doua triste evenimente. Pentru mine frica de moarte începuse sa dispara, pentru ca stiam caci "C-o moarte toti suntem datori..."Aveam sentimentul totusi ca sufletul este vesnic. Picuta m-a întâmpinat rece si livida, dar cu o expresie atât de senina ! Suferinta se vedea, ramasese o mâna de om, dar acest trup firav gazduise un suflet atât de mare si de bun...O priveam cu atâta drag si stiam ca, desi nu o

voi mai vedea, ea îmi va fi alaturi întotdeauna. Era un sentiment atât de nou pentru mine...

Înainte de înmormântare am fost la cimitir, pentru ca urma sa fie dezhumat bunicul. Am ajuns însa târziu, bunicul meu se odihnea într-un sac de pânza alba. Poate va par macabra, dar doresc sa aflati prin intermediul acestor povestiri, ce impact au avut asupra mea diverse situatii si cum si ce puteti retine pentru voi. Noi tot timpul învatam de la altii, îi învatam pe altii chiar daca în plan constient nu întotdeauna realizam acest lucru.

Revin. Vazând sacul cu oseminte, m-am întrebat daca omul este numai pamânt...Dar sufletul? Noi suntem facuti dupa chipul si asemanarea Domnului, iar sufletul este scânteia divina, pe care o purtam în noi. Daca noi oamenii am fi cu totii constienti de importanta ce ni s-a dat, si daca am încerca sa aflam mai întâi ce misiune avem si apoi cum sa o ducem cu succes, la bun sfarsit, lumea ar fi alta ...am fi din zi în zi mai buni, mai curati, mai cinstiti si Dumnezeu nu si-ar mai întoarce fata de la noi ...

Ma întorc acum la firul povestirii mele. Dupa respectarea traditiei, cortegiul funerar s-a oprit la câteva colturi de strada, unde s-au întins punti de pânza alba si s-au aruncat bani -aceste opriri reprezentând vamile prin care urmeaza sa treaca sufletul. Am perceput altfel înmormântarea, nu mai aveam acel sentiment de frica, ca în urma cu 20 de ani. Ma maturizasem si fizic, dar mai ales spriritual ...Încercam sa gasesc un suport -credinta în Dumnezeu .

Dupa ce Picuta s-a stins, mama mea a început sa ia calea bisericii. Cum în mine nu exista aceasta chemare, am început sa o judec. Chiar ma gândeam ca exagereaza, ca s-a mutat la biserica ! Mergea la tot felul de slujbe în cursul saptamânii si în fiecare duminica. Începuse sa posteasca si sa citeasca din cartea de rugaciuni a Picutei. Parca eram îngrozita. Si cât de gresit gândeam ! Acum o rog sa ma ierte pentru gândurile, vorbele si faptele mele, pentru ca nu eram înca "trezita", eram "anesteziata" în credinta, caci asa cum scrie în Biblie, "Nu judeca ca sa nu fii judecat !"

Stiu acum ca numai credinta si rugaciunile au facut-o sanatoasa, într-un moment de mare cumpana din viata ei. Mergând împreuna cu ea la medic, nu voi uita niciodata clipele care mi s-au parut secole, stând în fata cabinetului medical, clipe în care mi-am înaltat la Dumnezeu cele mai fierbinti rugaciuni, implorând sanatate pentru mama mea. Si Dumnezeu m-a ascultat iar...

Când a iesit din cabinet, mama era luminoasa si fericita, "Nu mai am nimic!" mi-a zis îmbratisându-ma cu lacrimi în ochi. Si acum ochii mei sunt umezi , pentru ca trebuie sa stiti, miracole exista. Nu au fost doar supozitii asupra gravitatii bolii, ci dovezi medicale. De atunci au trecut atâtia ani si mama mea este sanatoasa, s-a întarit în credinta, iar eu am început sa-i urmez exemplul.

Lumina începuse sa se coboare lin în sufletul meu. Încet, floarea închisa- care fusese chiar inima mea- se deschidea sub lumina iubirii...Nu trebuie sa va închipuiti ca schimbarea s-a petrecut brusc, caci pentru ochii tinuti în întuneric, lumina care cade deodata, poate duce la ranirea lor.

În 1992, purtând niste discutii, hai sa le zicem filozofice, cu o colega de serviciu, desi e mult prea mult zis, m-am convins de un lucru inedit-acela ca sufletul e nemuritor, ca el evolueaza mereu pentru a se apropia de Dumnezeu. Atunci am cumparat pentru prima data o carte deosebita,"În zarea nemuririi", pe care am "sorbit-o", as putea spune acum. Multe informatii mi se pareau cunoscute desi nu aveam de unde sa le fi cunoscut dinainte, cultura mea în acel domeniu lipsind cu desavârsire. "În zarea nemuririi" a fost pentru mine o carte deschizatoare de drum nou spiritual. Îi multumesc lui Dumnezeu pentru cunoasterea pe care am primit-o prin rândurile lui Prentice Mulford, îi multumesc spiritului evoluat al autorului. Marturisesc sincer ca am daruit zeci de exemplare, cartea aceasta fiind o cheie de la Împaratia lui Dumnezeu.

Vreo doi ani am cumparat cam tot ce a aparut, de parca eram în panica: carti de metafizica, religie, paranormal. Era o harababura în capul meu, ceva de

nedescris. Doream sa umplu un gol, repede si cam fara discernamânt... Nu stiam atunci ca pe Dumnezeu nu-l gasesti în carti, ci în tine însuti, cu rabdare si iubire...

La vremea aceea citisem si cartile scrise de maica Veronica de la Vladimiresti, carti în care se pomenea despre duhovnicul maicutelor din acea manastire. Informatia s-a completat mai apoi cu locul unde se gasea acest preot la acea vreme, manastirea Recea de lânga Târgu Mures. Dorinta de a-l cunoaste pe acest preot s-a conturat cu repeziciune în mintea mea, pentru ca imediat sa se si materializeze.

Fac o paranteza ...Sa fim atenti la ce dorim din tot sufletul, caci Dumnezeu de cele mai multe ori ne da sansa sa primim ceea ce am dorit cu tarie ...Sunt cazuri când cerem si ne dorim nu tocmai ceea ce ne este necesar sau benefic si când primim ori nu ne mai place, ori nu ne mai trebuie, dar lectia o primim si consecintele le suportam.

Vorba lunga mai sunt..."sa ne întoarcem la oile noastre", cum spunem noi, românii. Sa vedeti rolul acestui preot în viata mea .În perioada aceea faceam multe delegatii în toata tara si iata ca am gasit de cuviinta sa îmbin utilul cu placutul plecând la Târgu Mures. Dupa ce mi-am rezolvat atributiile de serviciu, m-am îndreptat catre Manastirea Recea. Era sarbatoare, Sfintii Împarati Constantin si Elena. Am luat autobuzul din centru orasului si am ajuns la manastire. Acolo era multa lume, venita din toate colturile tarii, dar mai ales oameni simpli, de la tara, ce au continuat sa creasca în credinta.

În acea dimineata de mai, dar si de sarbatoare, am facut cel mai important pas în regasirea lui Dumnezeu. L-am descoperit usor pe parintele Ioan, o figura blânda si deschisa si am încercat un sentiment de regasire, parca ne reîntâlneam...

Si în aceasta zi, a aparut iar miracolul...M-am spovedit pentru prim oara în viata mea si am primit Sfânta Taina a Împartasaniei. S-a deschis atunci o poarta mare în inima mea, poarta prin care a intrat Lumina Iubirii lui Dumnezeu, iar întunericul din sufletul meu a disparut. Îl regasisem pe Dumnezeu ... Pentru început L-am perceput numai din exterior, dar era minunat sa-ti vezi lumina, sa o simti si sa încerci sa dai din ea mai departe...

Taina Spovedaniei este sfânta. Nu fac decât sa amintesc ca pacatul cel mai mare pe care-l înfaptuisem- lipsa de credinta si negarea lui Dumnezeu- îmi fusese iertat. Un plâns sfâsietor si remuscari insuportabile ma chinuiau... În sfârsit, am realizat constient ca Dumnezeu exista, ca este bun si iubitor, ca ne iarta daca ne caim cu adevarat pentru gândurile, vorbele si faptele noastre, ca ne sustine !

Când rememorez acele clipe, nu pot decât sa-i multumesc Creatorului nostru ca m-a întors cu fata la El ! Si cum Dumnezeu lucreaza prin oameni, îi multumesc parintelui Ioan care a fost cel care m-a ajutat sa deschid poarta spre lumina si a salvat un suflet, atunci când i-a venit timpul.

Acum stiu ca Dumnezeu nu pedepseste. El îti trimite încercari care sa te ajute sa te îndrepti, sa te întareasca si sa te ridice. Daca nu trecem anumite praguri, este numai vina noastra, pentru ca suntem slabi si lasi. Trebuie sa fim mereu luptatori, pentru a deveni învingatori, caci:

"O lupta-i viata, deci te lupta
Cu dragoste de ea, cu dor.
Oricare-ar fi sfârsitul luptei
Sa stai luptând ca esti dator.
Traiesc acei ce vreau sa lupte
Iar cei fricosi se plâng si mor!

(Lupta vietii-George Cosbuc)

Si mai stiu ceva. Sanse pentru schimbare fiecare avem, însa de cele mai multe ori noi suntem orbi si surzi. Poate ca nu a venit timpul nostru sau poate a trecut...Constiinta noastra trebuie sa fie permanent treaza si în fiecare

clipa sa facem un pas, cât de mic, spre Dumnezeu. Mâna Lui este întinsa catre noi, doar sa o vedem si ne si ridicam spiritual.

Povestea mea continua acum si chiar vor apare unele surprize. De fapt întreaga viata este o surpriza. Am plecat de la Manastirea Recea, cu sufletul deschis, plin de iubire, daruind vorbe bune si zâmbete tuturor celor din jur. Când esti fericit, doresti parca sa-i vezi fericiti si pe altii, simti nevoia sa daruiesti si sa comunici.

Drumul spre Bucuresti urma sa-l fac cu avionul (nu am avut niciodata frica de aceasta "masina zburatoare",chiar devenisem un "fan TAROM"). Ne-am urcat la bordul avionului, am primit clasica bomboana, dar am fost anuntati ca nu mai decolam deoarece era furtuna la Bucuresti. Era vineri seara, urmatoarea cursa putea fi lunea urmatoare. Am coborât cu totii si am intrat în asteptare...

În aeroport se plimba dezorientat un grup de patru persoane, care dupa aparente, erau straini. Nu pricepeau nimic din ceea se întâmpla. Deodata se îndreapta spre mine, zâmbitor, unul dintre cei patru si ma întreaba ceva în engleza. Emotia mea era mare, caci desi trecusera mai mult de trei ani de la schimbarea regimului, timp în care unii iesisera de mai multe ori din tara, altii aveau firme mixte, eu nu purtasem niciodata un dialog cu un strain în carne si oase.

Marturisesc ca limba engleza o detineam undeva într-un setar prafuit al memoriei mele, iar franceza într-un coltisor si mai îndepartat. Iata-ma pusa în situatia de a da explicatii în engleza, despre conditii meteo si despre politica, unui strain simpatic, care încerca sa traduca colegilor lui cam ceea ce întelegea el...Cu siguranta ca ne-am înteles mai mult telepatic, caci vocabularul meu era oarecum ruginit.

În sfârsit, dupa doua ore de asteptare, am fost invitati la avion. În avion, m-am îndreptat spre grupul de straini pentru a-i ofer doamnei (erau trei barbati si o femeie) o iconita cu Sfintii Împarati Constantin si Elena. Stiam ca erau de alta religie, însa cum Dumnezeu este acelasi, am simtit nevoia sa daruiesc ceva, cu atât mai mult cu cât pentru mine acea zi era o zi sfânta. Începusem un drum nou...

Mirata, doamna a primit darul meu si m-a întreabat daca nu pot sa le recomand un restaurant unde sa cineze în Bucuresti. Erau elvetieni si veneau pentru prima data în România. Atunci îngerasul meu pazitor îmi sufla:"Veniti la mine acasa !", "Dar noi suntem patru !", au raspuns unii în franceza, unii în engleza.

La aeroport îi astepta un microbuz al unei firme de turism; i-am însotit, am schimbat câteva cuvinte în masina, au aflat ca suntem o familie de ingineri - s-au minunat-si am stabilit sa ne întâlnim peste o ora la statia de metrou Aurel Vlaicu.

Ajungând acasa, i-am spus precipitat sotului meu: "Vin elvetienii!". Bulversat de agitatia mea interioara si exterioara, sotul meu n-a înteles nimic...I-am explicat apoi cu calm aventura mea, spunându-i ca vom avea oaspeti.

Musafirii au fost punctuali la întâlnire, i-am condus acasa. Ploua marunt, era bezna, noroaie... Acasa s-au simtit în largul lor, am cinat împreuna, am discutat pâna la ora 3 dimineata, ei ar mai fi stat, dar avionul spre Elvetia era la ora 6. Am câstigat niste prieteni admirabili !

Barbosul zâmbitor, care ma ochise pe mine la aeroport, era pastor reformat, doamna careia îi dadusem iconita, arheolog, unul electrician si celalalt fermier. Obisnuiti din presa internationala cu imaginea României conturata de saraci, handicapati, femei usoare, mâncatori de lebede, hoti si cersetori, au ramas surprinsi de ospitalitatea si prietenia noastra. La despartire ne-au întrebat :"Ce sa va trimitem ?", de parca toti ar fi trebuit sa cerem ceva...Raspunsul nostru a fost scurt: "Nimic, prietenia este cel mai important lucru !".

Astfel, fiind ca ma întorsesem cu fata spre El, Dumnezeu îmi daduse un premiu-o prietenie minunata cu niste oameni deosebiti. Iar unul dintre ei era

slujitor al lui Dumnezeu. Înca odata subliniez ca nimic nu este întâmplator în viata. Am vizitat în anii urmatori Elvetia, am traversat Alpii pe ghetar, au venit ei cu familiile în România, am petrecut concediul împreuna, am simtit ca suntem foarte apropiati sufleteste, fara sa vorbim aceeasi limba, sau sa fim de aceeasi religie. Un dar minunat, ce va ramâne pe viata, întarit de iubire si credinta...

Si cum viata mea luase alt curs, Dumnezeu avea sa-mi se reveleze din ce în ce mai des, pentru ca eu sa nu ma mai îndoiesc de existenta Sa.

Preocupata de tot ce tinea de paranormal, cumparam cam tot ce-mi cadea în mâna si citeam selectiv, ceea ce puteam eu sa înteleg la deschiderea mea spirituala de atunci. O carte ce mi-a deschis noi orizonturi a fost "Dialoguri cu entitati din invizibil" de Diana Voievozeanu, inginera ca si mine, care traieste niste experiente spirituale autentice, descoperindu-l pe Dumnezeu si aflând ca sufletul este nemuritor. Aceste rânduri mi-au venit ca o confirmare a trairilor mele si totodata mi s-a întarit convingerea ca cei plecati de pe pamânt nu sunt doar dusi, nu sunt disparuti pentru vesnicie, ei continuând sa vegheze asupra noastra, de acolo, din planul în care se afla. Am aflat ca un spirit uman evoluat se recunoaste dupa daruirea de sine si dupa iubirea dezinteresata fata de altii.

Aceasta transformare a mea se petrecea în toamna lui 1993. Viata mea capatase alte dimensiuni, cartile religioase, iconitele, rugaciunile, începusera sa patrunda încet, încet în preocuparile mele. Verbul " a fi" devenise pentru mine mai puternic decât verbul " a avea", iar "a darui" câstigase teren în inima mea.

Nu pot spune ca este usor sa înveti sa daruiesti, dar trebuie sa perseverezi. Cel mai important lucru este sa daruiesti iubire, caci cei mai multi dintre noi suntem nefericiti din lipsa de iubire. "A iubi"este verbul ce deschide comoara din sufletul nostru...Multi folosim fara discernamânt acest verb, îl spunem uneori automat. Dificil este însa sa iubesti cu adevarat, simplu, neconditionat, fara sa te astepti la recompense sau reciprocitate. De fapt, daca faci ceva gândindu-te ca cineva te va rasplati vreodata, nu are efect, deoarece nu este un târg, iubirea nu este o marfa.

În primul rând trebuie sa ne iubim asa cum suntem, cu calitati si defecte, sa ne acceptam si sa ne iertam pe noi însine, apoi sa ne iubim semenii si astfel îl iubim pe Dumnezeu. Cine nu da iubire, nu primeste iubire, pentru ca iubirea vine si pleaca, depinde numai de noi daca stim sa o pastram. Dumnezeu ne iubeste pe toti, caci suntem fiii Lui, dar noi, oamenii, nu întotdeauna vrem sa recunoastem acest lucru...

Iata un nou episod ce m-a marcat si mi-a demonstrat ca alfabetul pe care începusem sa-l descopar, al credintei si al iubirii, avea un rost...

Câti dintre noi nu visam noaptea si dimineata uitam totul...Sunt însa si vise care-ti ramân întiparite în memorie chiar ani întregi, ele au o semnificatie pe care nu întotdeauna o pricepem. Un astfel de vis ma urmareste si acum...Se facea ca eram într-o biserica care avea o scara în spirala, pereti negri de fum si multe, multe lumânari aprinse. Un vis care pare la prima vedere banal...

La câtava vreme dupa acest vis, inima ma împinge sa merg la Iasi, unde la Catedrala Metropolitana stau si se odihnesc de mai bine de 160 de ani, moastele Sfintei Cuvioase Parascheva. Era chiar 14 octombrie 1993.

La vremea ceea nu stiam prea multe despre sfinti si sarbatori, dar fiind ca bunica mea draga purtase acest nume, care era mostenire de la strabunica, am considerat ca o datorie morala sa cinstesc aceasta sarbatoare, asa ca m-am decis sa merg la Iasi, sa-i aduc Picutei un omagiu de ziua numelui sau si sa iau parte la marea sarbatoare a Sfintei, ocrotitoarea Moldovei.

Paseam pentru prima data în Iasi. Un adevarat furnicar, oameni multi, îmbracati sarbatoreste, foarte multi tarani în costume nationale, calugarite, preoti, oraseni cocheti, elevi cu ghiozdane în spate, cersatori, tigani,

vânzatori ambulanti. Peste tot icoana Sfintei Cuvioase Parascheva împodobea orasul.

Nu mi-a fost greu sa gasesc Mitropolia, caci valul m-a împins spre locul cautat. În curtea Mitropoliei o mare de oameni: unii stateau cuminti la o coada dezorganizata, altii dadeau buzna în interior; pe scari mii de lumânari ardeau cu flacara lor vie, luminând fetele credinciosilor...

În aceasta îmbulzeala, mi-am facut loc sa intru în Mitropolie, dar dintr-o asa-zisa întâmplare, nu am intrat pe usa principala, ci pe una auxiliara. Am facut un pas în interior si am ramas înmarmurita... Cuvintele nu au puterea sa descrie emotia traita de mine atunci. Scara în spirala, peretii afumati si lumânarile arzând, imaginea pe care visul mi-o întiparise în minte cu mai mult timp înainte, erau în realitate acolo, iar eu paseam în plan fizic în locul vazut de mine în vis...

Prin vis, Sfânta Cuvioasa Parascheva ma invitase pur si simplu sa o cunosc, sa o cinstesc si sa o iubesc, ea fiind mereu alaturi de mine, fara ca eu sa stiu...Aceasta sarbatoare debutase pentru mine cu o surpriza de proportii. Primisem un mesaj din Planul Divin si ca urmare a revenirii mele la credinta l-am putut decodifica. Îmi venea sa zbor, aveam o stare sublima.

Desi de mari proportii, catedrala era neîncapatoare pentru miile de credinciosi ce se îmbulzeau. Într-o parte se afla un catafalc gol, locul în care se gasea în tot timpul anului, racla cu moastele Sfintei. Fiind sarbatoare, racla era afara, iar credinciosii formasera o coada nesfârsita, pentru a ajunge în fata Sfintei si a-i aduce cinstirea, a-i cere câte ceva...

Pe atunci, pentru mine, notiunea de moaste era cu totul necunoscuta. Îmi închipuiam fel de fel de bazaconii, fara sa am o imagine clara. Am iesit afara din catedrala si valul m-a împins, printr-un miracol ajungând la racla. Am descoperit racla ca un sicriu de argint, în marime naturala, pus pe un catafalc împodobit cu flori, în care se odihnea trupul acestei minunate Sfinte. Îi urmaream pe cei din fata mea si când am ajuns în fata raclei, am vazut un trup acoperit cu staie preotesti, cu un fel de masca de argint pe fata. Am sarutat cu evlavie fata de argint si am mângâiat cu duiosie si dragoste, mâinile împreunate parca în rugaciune, ale acestei minunate Mirese a lui Hristos. Un miros suav, care nu poate fi comparat cu nici un miros al vreunei flori de pe pamânt, se ridica usor...Recunosc acum când scriu, parca retraind acele clipe, o stare de extaz. Lacrimi împletite cu rugaciune izvorau din fiinta mea...

Poate unii considerati citind aceste rânduri, ca erau iluzii sau ca exagerez. Fiecare crede ce vrea, însa va doresc din tot sufletul sa traiti si voi asa un moment sublim, când lumina începe sa te cuprinda si când simturile se activeaza, iar bolovanul pe care cei mai multi îl purtam în inima, se pravale...

A fost un prag pe care Dumnezeu m-a ajutat sa-l trec, ca apoi sa mai pun o caramida la temelia credintei. Sfintii, indiferent de religie, sunt placuti lui Dumnezeu, ei au contributia lor la salvarea sufletelor si de cele mai multe ori, dupa parerea mea, sunt un fel de avocati ai nostri în fata Divinitatii.

Însa ziua miraculoasa nu se terminase. Am participat cu toata fiinta mea la slujba oficiata pentru slavirea Sfintei Cuvioase Parascheva. Priveam uimita în jurul meu. Foarte multi tineri si copii participau cu evlavie la aceasta mare sarbatoare, alaturi de extrem de multi oameni de la tara, veniti din toate colturile României, pentru a cinsti aceasta mare zi. Auzeam vorbindu-se de spre vindecari miraculoase, despre minuni înfaptuite de Sfânta Cuvioasa Parascheva; vedeam oameni ce povesteau simplu si deschis despre problemele lor, despre cum s-au vindecat, dar mai ales ca au crezut. Unii venisera acum doar sa-i multumeasca Sfintei...

Traiam ca într-un vis, pentru ca evenimentele se succedau cu o viteza uimitoare, totul era asa de neobisnuit, însa realitatea îmi dovea ca cel mai important este sa crezi. Chiar daca nu primim întotdeauna ceea ce cerem, trebuie sa-i multumim lui Dumnezeu pentru ceea ce ne da, caci El stie ce si cât trebuie sa primim, sa dam sau sa ducem cu noi.

Încerc sa prezint oarecum cronologic pasii facuti în regasirea lui Dumnezeu. Pot spune ca mi se pare ca scriu un jurnal, însa în loc sa-l scriu la timp, fila cu fila, îl compun acum din aduceri aminte. La vremea la care trezirea mea începea sa aiba loc, nu ma gândeam ca vreodata o sa doresc sa împartasesc si altora din experientele mele. Acum stiu ca trebuie sa fac acest lucru, caci Dumnezeu ne lasa sa ne alegem singuri calea si când îl gasim sau îl regasim, se bucura si ne bucura.

Sfânta Cuvioasa Parascheva avea sa ma însoteasca permanent, de cele mai multe ori fara ca eu sa-mi dau seama, însa din când în când îmi trimetea câte un semnal care sa ma trezeasca, care sa-mi aduca aminte ca nu sunt singura. Un astfel de semnal l-am primit tot printr-un vis.

Imaginea din vis staruie si acum, dupa multi ani...O vad în racla de argint, tânara, frumoasa, dar fara viata, când deodata se ridica, ma îmbratiseaza cu mult drag si-mi vorbeste...Si acum parca simt caldura cu care ma înconjura, iubirea pe care mi-o transmitea...Privirea ei blânda, frumusetea fara seaman, ochii mari, albastri, ma urmaresc si acum. În vis aparea si fetita mea, despre care îmi spunea ceva. M-am trezit cu o imensa bucurie în suflet...aceasta minunata fiinta de lumina, care ma ocroteste în permanenta, transmisese subconstientului meu un mesaj.

Si fiindca tot v-am povestit de prima mea întâlnire cu Sfânta Cuvioasa Parascheva, cu toate ca întâmplarea asta avea sa se petreaca mai târziu, în 1998, îmi permit sa o inserez aici, pentru ca este legata tot de aceasta mare fiinta de lumina.

În vara anului 1998, în familia mea se petreceau mari schimbari de constiinta. Aveam senzatia ca paharul se umpluse, ca locul nostru nu mai e în România, ca ne saturasem de toate, asa ca singura solutie pe care o întrezaream, era sa emigram în Canada. Am luat formularele de la ambasada, le-am studiat, am vazut ca la specializarile noastre punctajul putea fi maxim, dar ceva ne oprea sa facem acest pas. Era o stare ciudata; când ne spuneam ca trebuie sa plecam, când renuntam la idee, zicându-ne ca trebuie sa facem ceva pentru aceasta tara. Un sentiment pur patriotic izvora din interior...

Cum sa faci fata trairilor ce te macina în interior?! Vazând ca ratiunea nu-mi da solutia, am apelat la credinta. Pur si simplu m-am rugat cu tot sufletul ca Dumnezeu sa ne arate calea. Dar sa nu va închipuiti ca Dumnezeu da raspunsul asa cum ne asteptam noi, el nu vine nici în scris, nici la telefon, trebuie sa-l descoperi singur...Mi-am amintit la acea vreme sa spun: "Doamne, faca-se Voia Ta".

Au trecut câteva luni, intrasem în toamna si hotarârea noi tot nu o luasem. Într-o zi de lucru, am intrat asa, ca din întâmplare, într-o biserica mare si frumoasa, pe Bd. Nicolae Titulescu. Când am ajuns în fata, am vazut doua iconostase. Pe unul era icoana Mântuitorului si pe celalalt icoana Sfântei Cuvioase Parascheva. M-am închinat la prima icoana si când am sarutat icoana Sfintei mele dragi, am auzit: "Ramâi în tara ta! "Ramâi în tara ta! "Ramâi în tara ta!" Eu nu întrebasem nimic, nu cerusem nimic atunci, însa Dumnezeu îmi daduse raspunsul prin intermediul Sfintei Cuvioase Parascheva. A fost pentru prima data în viata mea când am auzit în interiorul meu, un mesaj venit de Sus. Poate unii va îndoiti, zicând ca mi s-a parut, ca mi-am raspuns singura, ca a fost o iluzie... Nu are importanta ce credeti, caci pâna nu patiti întocmai, este normal sa va îndoiti, si eu am facut la fel.

Urmarea...O pace interioara s-a asternut în sufletul meu, am plecat cu lacrimi de fericire în ochi, am mers pe jos pâna acasa bucurându-ma de frumusetea acelei zile. Acasa, cum sa-i spun sotului meu istoria? Aveam toate sansele sa par plecata cu pluta..însa efectul a fost neasteptat. Dupa ce i-am povestit întâmplarea, sotul meu mi-a zis:"Nici eu nu vroiam sa plecam din România !" Au urmat îmbratisari printre lacrimi, credinta ni s-a mai întarit, iar ideea de a pleca definitiv din tara a disparut cu desavârsire. Simt ca locul meu este aici, caci am o datorie fata de acest pamânt. Ulterior aveam sa fac o

constatare; aceea ca cei mai multi care pleaca din tara lor, fug de nefericire, dar fericirea o gasim în interior, nu în exterior. De cele mai multe ori, unii îsi cara nefericirea dupa ei, chiar daca schimba conditiile materiale sau geografice, ceva nu merge, ceva ce tine de lipsa de credinta, caci echilibrul il gasim numai cu ajutorul lui Dumnezeu.

În iunie 93, o alta aventura avea sa-mi dinamizeze viata. Pâna atunci eu nu depasisem granitele tarii, dar iata ca s-a ivit ocazia sa fac primul drum în afara, în Germania, împreuna cu lotul national de karate. Bucuria si emotia erau mari, chiar daca excursia era de 3 zile si drumul dura mai mult decât excursia în sine.

Iata-ma trecând granita României si multumindu-i lui Dumnezeu pentru acest dar. Am admirat din autocar Budapesta-noaptea, am trecut ca bolidul pe lânga Viena si am ajuns într-un mic orasel din Germania, asemanator cu ceea ce vedem pe ilustrate, cu case aratoase, care au muscate rosii, curgatoare, la geam, ca apoi sa luam înapoi drumul spre casa. Parasind micutul orasel, dupa câtiva kilometri, autocarul care era cam hârbuit, s-a defectat. L-am împins cu greu pe un drum înfundat, care ducea la un azil de câini. Nu trebuie sa va închipuiti ca a oprit vreun neamt sa ne ajute sa iesim din impas ! S-a lasat o noapte rece si luna privea parca amuzata, peripetiile românilor. Sub autocar, soferul zgribulit, plin de vaselina, mesterea de zor.

Mi-am adus aminte de Dumnezeu si am început sa ma rog din tot sufletul, sa fim ajutati sa putem pleca, caci situatia nu era prea vesela. Daca autobuzul nu se repara, pentru a ne putea întoarce acasa, trebuiau bani, nu gluma si nu prea aveam de unde. La vremea aceea, citeam chiar pe drum, viata vizionarului american Edgar Cayce. Privirea mea a început sa se îndrepte spre cer, parca asteptând ajutorul. La un moment dat, printre copaci, am vazut o sfera de lumina, mare cât o minge obisnuita, miscându-se în cerc. Am rugat mental sfera sa se apropie si apoi a început un joc cu lumina vie ce tocmai aparuse. Atunci, senzatia ca ajutorul va veni, a devenit vie. Nu a trecut mult si soferul a biruit masina buclucasa. Frigul pusese deja stapânire pe noi, ne învelisem cu draperiile de la ferestre, dar in interiorul meu era o mare caldura, cea pe care ti-o da multumirea rugii ascultate.

Înainte de a se defecta autocarul, cei mai multi dintre pasageri, satui sa tot vada Viena, hotarâsera sa ocolim acest oras, leagan al valsului. Sufletul meu era amarât, caci tare mult mi-ar fi placut sa pasesc prin locurile lui Strauss, dar pe mine nu ma baga nimeni în seama ! Noroc cu ghinionul, ca sa zic asa, caci am avut bucuria sa trec si prin Viena. Din aceasta mica aventura, ceva tot mi-a ramas: lectia cu masina defecta, sfera de lumina si sentimentul ca am vazut Viena. Ceea ce regret este faptul ca nu i-am întrebat si pe altii daca au vazut si ei sfera de lumina.

Cu sfere de lumina aveam sa ma mai întâlnesc prin 1997, la Piatra Neamt. Atunci am avut placerea sa "dialoghez" cu o adevarata configuratie de sfere de lumina. Erau doua cercuri mari concentrice, iar pe circumferinta fiecaruia se roteau în acelasi sens 12 sfere mici, si cam cu aceeasi viteza. M-am jucat cu sferele de lumina mai bine de o jumatate de ora, m-am ascuns dupa blocuri, dar ele ma urmareau. Am repetat însa aceeasi gresala, nu am întrebat pe nimeni, daca ce vad eu pe cer, mai vad si altii. Poate asa trebuia sa fie, sa ramâna o enigma... Sentimentul de pace, de protectie, de prietenie, era acelasi, caci lumina este prietenoasa si iubitoare, lumina vindeca, lumina ajuta...Lumina vine numai de la Dumnezeu.

Anul 1994 a adus si el un supliment de cunoastere si de învatatura. În ajunul Pastelui, citind într-o revista ca la Episcopia Buzaului o icoana a Maicii Domnului plânge, m-am decis sa merg sa o vad. Doua lacrimi stateau sa se prelinga usor, sub geam. Atunci m-am hotarât pe loc, sa ma spovedesc la unul dintre preotii calugari de acolo. A fost un examen destul de dur, caci preotii calugari sunt foarte exigenti cu mirenii, ei dau canoane pentru fiecare încalcare a legii. De la acest slujitor al bisericii am învatat ca fiecare

cuvânt are rostul lui, ca puterea vorbei este colosala. Daca dam drumul la vorbe de ocara, acestea pot avea puterea de blestem, fara ca noi sa ne dam seama si ele lucreaza continuând sa distruga ca apoi sa ne distruga." Ceea ce dai, aceea primesti!"

La putina vreme dupa aceasta experienta, aveam sa trec alt examen. M-am îmbolnavit brusc si grav, dureri îngrozitoare de cap. Pâna atunci nu crezusem niciodata în vraji, deochi, farmece, blesteme, chiar mi se pareau niste inventii babesti, demne de povesti SF. Însa puterea gândului, a cuvântului, a privirii, aveau sa-mi arate pe propria mea persoana, chiar daca nu credeam, ca aceste emanatii malefice exista si actioneaza. Ceva din interior îmi spunea ca sunt victima unei astfel de agresiuni. La serviciu, unele colege încercau cum se pricepeau sa ma descânte, însa totul era fara efect. Durerile de cap se accentuau, devenind la un moment dat insuportabile. Acasa am luat cartea Ianei Teiu si l-am pus pe sotul meu, cu cartea în mâna, sa ma descânte. Carbunii sfârâiau ca mai apoi sa cada cu viteza la fundul paharului cu apa, dar nimic...

Am început investigatiile medicale: radiografii craniene, electroencefalograma, pastile. Mi s-a propus o tomografie. Neavând bani de tomografie, m-am gândit sa împrumut de la mama, care în acea perioada era învatatoare la Liceul de muzica Dinu Lipatti, lânga Patriarhie. În calendar era sarbatoare, Izvorul Tamaduirii (ce întâmplare, nu ?!) si stiam ca o voi întâlni pe mama în recreatia mare, la Patriarhie. De abia mergeam, capul îmi vâjâia, iar sotul meu, mai mult decât speriat, ma însotea.

Nici nu auzisem de Izvorul Tamaduirii, dar tocmai de aceasta sarbatoare, avea sa se întâmple tamaduirea mea. Curtea Patriarhiei era plina, atmosfera foarte asemanatoare cu cea de la Iasi. Lume multa, pestrita, credinciosi patrunsi de solemnitatea evenimentului, multi curiosi si eu..."cautând acul în carul cu fân". Pentru mine, a aparut atunci un nou prilej pentru a face un pas important în viata.

În momentul în care am intrat pe poarta Patriarhiei, tocmai se scoteau afara moastele Sfântului Dimitrie. Atunci am cunoscut un alt mare sfânt, care avea sa ma învete ca prin credinta poti deveni sanatos. Luata de val, uitând de scopul venirii mele acolo, m-am trezit deodata în fata raclei de argint, care odihneste sfintele moaste. Cu mâinile pe racla, am cerut ajutor de la Dumnzeu, m-am rugat cu disperare pentru însanatosirea mea (caci atunci când esti grav bolnav îti aduci aminte mai abitir de Dumnezeu, când esti sanatos nu te prea grabesti sa-I multumesti...), am trait cu toata fiinta mea ritualul religios. Uitasem cu desavârsire de sotul meu, pe care-l consideram pierdut în acea mare de oameni, dar privind în jur, el se afla chiar în spatele meu.

Când slujba s-a apropiat de sfârsit, s-a sfintit apa si cu aghiazma s-au botezat credinciosii. Stropii de apa sfintita cadeau pe fetele oamenilor, fiind un izvor de tamaduire, asa cum însasi se numea acea zi de sarbatoare. Iar eu m-am tamaduit...un miracol s-a petrecut în fiinta mea... Instantaneu durerile de cap au disparut, mi-am recapatat tonusul, iar bucuria ca sunt sanatoasa din nou, m-a invadat.

Prin definitie sunt o persoana optimista, vioaie, un "tonic" pentru ceilalti, însa boala fara leac ma îngenunchease. Dumnezeu m-a ridicat si mi-a aratat înca o data ca viata este o lupta si trebuie sa fim învingatori.

Multa vreme am pastrat radiografiile mele craniene, care devenisera un prilej de veselie pentru cei ce le vedeau, dar nimeni nu stia cu câta suferinta erau încarcate...

Schimbarea ce începuse sa se petreaca în interiorul meu avea sa aiba urmari si în exterior, adica atât fizicul meu capatase o alta înfatisare cât si oamenii din jur aveau alta atitudine în ceea ce ma priveste. Optimismul meu debordant începea sa fie canalizat, iar tumultul de energie, cu care fusesem înzestrata avea acum alt rost.

Nu de putine ori ma lansam în discutii oarecum filozofice sau religioase si vedeam apoi ca se misca ceva în jurul meu. Lumea parca se molipsea, unii

începeau sa-si puna întrebari asupra existentei si asupra misiunii în viata , altii îsi aduceau aminte de Dumnezeu, iar eu sadeam prin gând si cuvânt, credinta si speranta. Nu trebuie sa considerati ca sunt lipsita de modestie, dar este atât de înaltator sa poti clinti ceva în bine în constiinta semenilor tai... totul se poate, cu credinta.

Viata mea continua sa se desfasoare lin. Pasiunea mea citiul, devenise atât de puternica, încât chiar si în cele mai ciudate conditii scoteam o carte din geanta si parca ma proiectam în filele ei, absorbind învatatura precum o planta este însetata de lumina si apa. Citeam în metrou, în masina, în autobuz, în baie, în bucatarie... Acum de curând, mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat, am citit si în mers, pe o strada mai putin circulata.

Tot în acea perioada am început sa daruiesc carti pe care eu le citisem si care-mi deschisesera adevarate porti spirituale. Îmi amintesc despre "Radiografii pentru succes" a Silviei Cinca si apoi despre toate operele Maestrului Omraam Michkael Aivanhov, un mare întelept pe care eu îl consider acum unul dintre maestrii mei spirituali. Daruiam carti cui simteam ca are nevoie. Poate unii din cei care au primit astfel de daruri îsi aduc aminte ca viata este o scoala, iar noi, oamenii, suntem în permanenta elevi, chiar daca ne credem profesori sau mari maestri...

În primavara lui 1995, în ajun de Paste, am primit o scrisoare din Elvetia, de la fermierul pe care-l avusem oaspete cu doi ani în urma, prin care eram invitata acolo 10 zile în august, împreuna cu sotul meu. Citind scrisoarea, emotia era atât de mare, caci rândurile îmi fugeau de sub ochi. Iata un adevarat dar de la Dumnezeu, o excursie gratuita în Elvetia. Samânta sadita pe 21 mai 1993 dadea acum roade....

Pâna sa ajung eu în Elvetia, a trebuit sa mai trec o încercare. Pe 29 iunie, sarbatoarea Sfintilor Apostoli Petru si Pavel, ma aflam în delegatie la Buzau, unde faceam niste probe la un echipament energetic, într-o întreprindere. La un moment dat, am dus mâna brusc la inima, mi s-a taiat respiratia si parca eram fulgerata... Aveam senzatia ca ma scurg, ca plec pur si simplu din aceasta lume. M-au luat cu Salvarea si am fost dusa la Spitalul Judetean, unde dupa investigatii sumare, s-a dat verdictul: apa la plamâni. În tot acest timp ma rugam aprins la Dumnezeu, cu toata puterea si disperarea, sa ma pot întoarce acasa, chiar ajunsesem sa-mi doresc sa mor acasa, daca asa trebuia. De murit nu am murit, Sfintii Apostoli au avut grija de mine, însa a urmat lupta cu boala.

Peste mai putin de o luna urma sa plec în Elvetia, sa traversez Alpii, însa eram tintuita de teribila apa la plamâni, care-mi dadea rau de furca. Am început sa devin optimista si sa ma rog lui Dumnezeu sa ma ajute sa redevin sanatoasa si sa pot vedea Elvetia cu ochii mei. Dumnezeu m-a ascultat, mi-a salvat plamânii de la o groaznica punctie, ca apoi sa-mi redea sanatatea si bucuria de a vedea ghetarul din Alpi. Doctorii s-au minunat vazând vindecarea rapida si temeinica, crezând ca era meritul lor, fara a sti ca ajutorul divin a fost cel mai de pret.

Multumindu-i lui Dumnezeu pentru tot ce mi-a dat, aveam sa pasesc fericita în tara cantoanelor. Pentru mine sederea în Elvetia a fost un miraj. Vazusem cu doi ani înainte Germania reprezentata de un mic orasel de provincie, Austria prin intermediul Vienei-o ora si jumatate, Ungaria-cu Budapesta noaptea si din autocar. Erau imagini disparate, parca video-clipuri. Acum în fata mea statea Elvetia în 10 zile, ceva organizat, gratuit si cu oameni cunoscuti.

Încerc sa nu ma las luata de val povestindu-va prea mult. Am avut ocazia sa vad Lausanne, Yverdon, Geneva, sa petrec ziua lor nationala- 1 august- în Alpi, sa treversez ghetarul, sa vizitez Scoala Politehnica din Yverdon, sa particip la slujba duminicala, la un botez... Am reusit sa cunosc într-un timp scurt aproape toata Parohia Chene-Paquier, oameni veseli de la tara, care se întâlnesc si se bucura împreuna de clipe fericite. Biserica reformata este simpla, fara icoane, cruci, statui, nu este pictata, nu are altar. Nu exista sfinte moaste sau post (decât în Vinerea Mare), iar slujba consta doar în

predica pastorului. Enoriasii stau cuminti asezati în bancute, cânta mult, aducând slava Domnului. M-am întors îmbogatita din aceasta vizita.

În perioada ce a urmat am început sa merg mai des la biserica, la manastiri, sa daruiesc mai mult si sa ma rog. Apoi a venit un alt dar. În vara aceluiasi an, gasesc printre vechile carti care-mi încântasera copilaria, la Piatra Neamt, o agenda veche, rontaita de timp. Tocmai vroiam sa o arunc când deodata, deschizând-o, ochii mi-au cazut peste niste însemnari facute cu creionul. Am început sa le parcurg în graba. Erau niste notite facute de bunica mea, Picuta, nu se stie cu câti ani în urma, niste însemnari despre natura, spirit, suflet, Dumnezeu. Nu ma mai saturam citind "Legile mentalismului"...

Iata ca Dumnezeu mi-a oferit darul acesta minunat, abia atunci când am fost capabil sa înteleg mesajul. Buna mea Picuta, de acolo de unde se afla, îmi deschidea noi drumuri, prin însemnarile ei pline de întelepciune, dar totul vine la momentul potrivit...caci de cine stie câti ani asteaptau însemnarile sa fie citite, dar în familia mea nu era nimeni pregatit pentru asta, cu atât mai putin eu...

Am considerat ca o datorie sa redactez notitele gasite, desi nimeni nu stie sursa lor, la fel de bine pot fi originale, cât si conspecte, dar important este mesajul si cunoasterea pe care le emana. Sper ca v-au încântat, ele constituind primul capitol.

Anul 1996 a continuat sa aduca schimbari importante. De Sfântul Ilie am început cursul Metoda Silva-controlul mintii si lupta împotriva stressului, curs ce m-a ajutat foarte mult sa-mi întaresc puterea interioara. Apoi, de Sfântul Dumitru am început cursul de Tehnica Radianta, gradul 1, ca mai apoi, de Sfintii Arhangheli Mihail si Gavril, sa urmez gradul 2. Constatam ca în calea mea apareau oameni ce gândeau ca si mine, care trecusera prin schimbari de constiinta asemanatoare, legam noi prietenii, simteam ca familia spirituala mi se largeste. Tehnicile învatate în aceste scoli functioneaza de fapt pe baza credintei, chiar daca nu întotdeauna este declarata direct. Fiecare percepe învataturile în functie de gradul sau de evolutie spirituala.

Ianuarie 1997 mi-a adus un mentor nou, profesorul Gral. Totul a început cu participarea la cursul de Sermoterapie, o stiinta descoperita si apoi raspândita de acest om deosebit. Terapia prin cuvânt-adica sermoterapia-creata, perfectionata si apoi predata de remarcabilul profesor consolideaza faptul ca "La început a fost Cuvântul".

Lipsindu-i ochii, pleoapele odihnindu-se pe orbitele goale, privirea spirituala a profesorului Gral, te fascineaza. Îi sorbi cuvintele privindu-l si simtindu-i privirea pe care fizic nu o are, dar care te strabate. De la acest om am învatat mult, am învatat ca de cele mai multe ori, chiar daca avem ochi, noi nu vedem si trecem prin viata superficial. Important este ca privirea interioara sa fie agila si patrunzatoare, comunicarea cu sufletul, cu Dumnezeu... Acest om, printr-o recomandare a sa, mi-a schimbat viata. Spunându-i ca merg doua saptamâni la Suceava la un curs de calculatoare, profesorul m-a sfatuit sa învat Energia Universala. Desi nu stiam ce înseamna, am trecut la treaba fara a sta prea mult pe gânduri.

Era martie 1998 si eu tot îmi cautam calea. Facusem câteva scoli de terapii complementare, îmi trasasem un fel de "dreapta" care sa-mi conduca viata, trecând prin punctele "credinta", "iubire", "speranta" si "iertare", însa tot orbecaiam. Ma rugam la Dumnezeu sa-mi arate calea mea, dar eu nu o vedeam înca desi El se straduia sa-mi deschida ochii.

Suceava a debutat cu un nou miracol. Cu toate ca nu venem pentru întâia oara în Cetatea de Scaun a Moldovei si mai fusesem si alta data la Manastirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava, parca eram pentru prima data acolo.

Cu luni în urma avusesem un alt vis, care avea sa ma urmareasca. Se facea ca participam la canonizarea unui sfânt, tânar, frumos, cu ochii albastri, brunet, cu barba bogata. Visul fusese strabatut de o stare de beatitudine ce traversa în realitate. Desi treaza, cautam frumosul si bunul sfânt din vis,

doream parca sa-l stiu, sa-l simt, sa-i multumesc pentru ca ma povatuia. Visul era atât de real...

Am intrat în manastirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava si am ramas înmarmurita. În partea dreapta a bisericii, la umbra unei icoane mari, argintate, se odihnea sfântul meu din vis. Legatura s-a facut instantaneu, inima-mi batea sa-mi sparga pieptul, bucuria ma inunda si realitatea ma coplesea. Pentru a doua oara, în vis, mi se arata o fiinta de lumina, un slujitor al lui Dumnezeu, cu care aveam apoi sa ma întâlnesc pe viu. Caci, desi doar moastele odihnesc în casa Domnului- aparent fiind doar urme ale trecerii prin viata a sfântului- vibratiile înalte ale locului dovedesc ca emisarii ceresti sunt printre noi.

Bucuria mea era fara seaman. Ma simteam sufleteste atât de aproape de Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, ca apoi gândul meu sa zboare la Sfânta Cuvioasa Parascheva si iata ca i-am descoperit cu mare emotie, pe doi dintre ocrotitorii mei spirituali. Erau primii pe care aveam sa-i identific, caci au urmat apoi multi, cunoscuti sau nu.

Scoala de Energie Universala pe care am început-o în acea luna a martisorului, mi-a schimbat viata, mi-a aratat calea. Am învatat sa-mi ajut semenii fara a ma interesa unde sunt, ce sunt, cât câstiga, mi-am întarit credinta vazând ca nu suntem singuri pe pamânt, am facut pasi importanti pe drumul spiritual. Ma consider tot la începutul urcusului spiritual, caci drumul este lung si nu-ti ajunge o viata sa-l strabati.

În tot rastimpul schimbarii mele interioare, am avut caderi si ridicari, îndoieli si certitudini, experiente de tot felul, într-un cuvânt, lectii peste lectii. Dumnezeu mi-a demonstrat nu numai ca exista, ca-si iubeste toti fiii, ca sufera când ne vede rataciti, dar mi-a aratat ca pot intra "în audienta" la el, sa-i vorbesc simplu despre necazurile mele, dar si despre bucuriile mele.

Dragii mei, nu va mirati, am primit si primesc raspunsuri. Dumnezeu îti raspunde direct sau prin mesageri, care pot fi fiinte de lumina, spirite superioare, entitati benefice, îngeri, sfinti, dar si prin oameni-semeni ai nostri-care au câteodata un rol decisiv în urcusul nostru spiritual.

Nu pot sa nu va împartasesc o alta experienta a mea, care m-a marcat si m-a facut sa ma ridic si sa merg mai departe, spre Lumina.

Tot la Suceava fiind, în aceeasi perioada cu întâlnirea mea cu Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, am avut ocazia sa cunosc o multime de persoane cu preocupari paranormale. Îi auzeam vorbind de succesele lor, despre bolile tratate, despre mesajele primite de la diverse entitati. Eram fascinata caci citisem o gramada de carti, însa a vorbi direct cu oameni cu asa experienta, pentru mine era ceva inedit. Ascultam despre incursiuni în timp, despre cum unii comunica cu Domnul, ma minunam si totodata îmi parea oarecum rau ca eu nu vedeam nimic. Ma simteam mica, începatoare...eram avida de senzational.

Într-o dupa amiaza senzationalul avea sa apara si în viata mea. O cunostinta noua, Iulian, m-a întrebat daca nu vreau sa mergem în vremea piramidelor. Încântata de asa propunere, am acceptat, dar deodata schimba destinatia, în timpul venirii pe pamânt a Mântuitorului.

Dupa un scurt ritual de purificare, cerând protectia unei fiinte înalte, care nu era alta decât Sfânta Cuvioasa Parascheva-desi parea mai degraba un joc-iata ca-mi aparu o imagine. Prima. Nu-mi venea sa cred. Am vazut ca într-un tablou, pe fundal, în ceata, pe Domnul Iisus Hristos pe cruce, cu capul cazut într-o parte, iar în prim plan, un soldat roman, cu cascheta de metal, cu o sulita în mâna. Printre lacrimi siroinde, am povestit cu voce tare ce vedeam. Pângeam, plângeam, plângeam. Durerea cumplita pe care o simteam, vinovatia ce m-a cuprins, ma ravaseste si acum. Mi se revelase un moment crucial, ce avea sa-mi schimbe drumul.

Cerusem de mai multe ori sa vad (Toma Necredinciosul, nu?!), ca sa cred si iata-ma participând la condamnarea Luminii Lumii. Nimeni nu se asteptase la asa ceva, iar din cei carora le-am povestit, unii au dat neîncrezatori din cap,

altii s-au cutremurat. Multa vreme, de fiecare data când vedeam Icoana Rastignirii, sufletul îmi plângea, ochii lacrimau fara voie si îmi revenea imaginea de acum 2000 de ani.

Vinovatia se sterge numai prin îndreptare, prin schimbarea gândirii si prin credinta ca poti si vrei sa fii mai bun.

Ori de câte ori am cerut ajutorul, Dumnezeu mi l-a dat. Asa am început sa comunic cu fiintele de lumina, care sunt permanent lânga noi, însa au o delicatete nemasurata, nu dau buzna în viata noastra sa ne dirijeze sau sa ne salveze din diferite situatii. Primul pas trebuie sa-l facem noi, caci "Cereti si vi se va da, cautati si veti afla, bateti si vi se va deschide..."(Matei 7:7)

Dragi cititori, ati vazut ca în viata mea au aparut în momente cruciale Sfânta Cuvioasa Parascheva, Sfântul Dimitrie, Sfintii Împarati Constantin si Elena, Sfintii Arhangheli Mihail si Gavriil, Sfintii Apostoli Petru si Pavel, Sfântul Ilie, Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava si alte fiinte superioare pe care ori le-am uitat si le rog sa ma ierte, ori nu le stiu numele. Toate aceste fiinte de lumina au avut un rol în viata mea, au pus umarul la ridicarea mea spirituala. Le multumesc tuturor entitatilor celeste pentru faptul ca sunt lânga mine, ca ma îndruma si ma calauzesc spre Lumina si Adevar, chiar daca eu nu întotdeauna sunt constienta de acest lucru.

Nu în ultimul, ci în primul rând, multumesc Mântuitorului si Maicutei Domnului, care conduc atât lumea vazuta cât si cea nevazuta si LOR le închin viata mea.

" Cât aveti Lumina, credeti în Lumina, ca sa fiti fii ai Luminii."
(Ioan 12:36)

Capitolul 3

De vorba cu bunicii mei

21.08.1997-Bucuresti

Dupa ce noaptea am visat-o pe Picuta, am simtit nevoia sa pun mâna pe creion si pe hârtie. Stiam ca voi primi un mesaj. Iata câteva fragmente semnificative.

-Te-am visat asta noapte, bolnava, cu febra si eram tare îngrijorata. Te simteam la fel de aproape...si te iubeam la fel de mult. Ai sa-mi comunici ceva ?

-Da. Tu stii ca vin când este ceva important. Nu te duce la Piatra Neamt cu masina, ramâi la Bucuresti, cu copii cu tot. Este mai bine pentru voi !

-Bine, asa voi face. Ai nevoie de ceva ?

-Nu. Ma simt bine si nu-mi lipseste nimic. Am mereu grija voastra. Aveti grija de voi ! Beti lichide si mâncati cruditati. Evitati stressul si zgomotele. Tu fii calma, mama, si ponderata !

-Spune-mi, te rog, pomenile ajung la mata ?

-Bineînteles. Ma bucura si ma satura.

-Ce pot face eu ca sa ma mobilizez ? Nu am chef de nimic si nu pot sa pornesc nici o treaba.

-Este simplu. Practica rugaciunea mintii, învata Crezul. Tii minte rugaciunile pe care le spuneam eu ? Învata-le ! Ti se va face ordine în minte si în gânduri. Te vei disciplina. Schimba-ti modul de viata ! Plimbari în aer liber, mâncare usoara, lichide, voie buna. Nu pastra dusmanie pe nimeni, râzi, fii voioasa cum te stiu eu. Voia buna este cel mai bun doctor !

-Oare ce scriu eu acum este adevarat ? Nu sunt gândurile mele ?

-Eu sunt în gândul tau. Eu sunt lânga tine. Tu stii ca oricând ai nevoie de mine, gândul tau ma aduce lânga tine. Pune mâna pe frunte. Simti racoarea dupa ce ai luat mâna ?

-Asa este. Iarta-ma ca ma îndoiesc ! Eu cred în existenta ta si în tine si stiu ca ma iubesti. Îmi pare rau ca nu am fost mai luminata când traiai, pentru a ma bucura de întelepciunea ta si atunci.

-Nu era timpul tau...Fiecare fruct se coace numai când i-a venit sorocul si nu mai devreme !

-Voi trece sa fac ce mi-ai zis. Voi încerca sa respect îndrumarile tale.

-Mama, tine-te de sfaturile mele si încearca si pe cei de-acasa sa-i dai pe brazda. Este spre binele vostru. Fiti uniti si iubiti-va. Ocupa-te mai mult de ai tai ! Iarta-i pe cei care te-au suparat, dar lasa-i la locul lor, nu-i lua în seama.

-Îti multumesc.

Comentarii

Am purtat acest dialog, cam 30 de minute. Desi cunosteam recomandarile facute de Picuta în Legile mentalismului, nu le-am aplicat constient în aceasta comunicare. Eram treaza, ma aflam într-o stare normala, ba mai mult, am fost si întrerupta de câteva ori.

A fost prima comunicare facuta în scris. Chiar pastram respectul din copilarie, spunându-i simplu, "mata".

Am urmat cât am putut sfaturile date de buna mea bunica si cu acea ocazie am învatat Crezul.

01.09.1997-Bucuresti

-Se apropie ziua ta. Ma tot gândesc la tine acum si cred ca e bine sa mai "discutam". Am tot citit carti cu comunicari, pentru a ma obisnui. Spune-mi te rog, ai ceva special sa-mi transmiti ?

-Da. Crezi în continuare. Ai început sa progresezi. Lucreaza mereu cu mintea, nu lasa mintea goala. Vorba putina si cu folos. Azi ai început bine. Lasa energiile pentru a le consuma cu folos. Puterea e în tine. Nu uita ca daca stai degeaba si mintea amorteste...Fa pasi mari si repezi, exercitii de concentrare, rugaciuni.

-Crezi ca te pot întreba de USA? (scrisesem la Loteria Vizelor)

-Da, dar nu-i acum pentru voi. Degeaba astepti, cauta-ti de treaba ! Posta nu vine pentru voi cu vestea pe care o doresti tu...

-Nu-i nimic. Cu Mihaela ce se întâmpla?

-Necredinta, blestemele si mai ales lipsa de iubire. Are nevoie mare de iubire si de Dumnezeu. Roaga-te pentru ea !

-Ai dreptate, am cam uitat-o. Tu esti multumita de noi?

-Da, ma bucura ca va vad luminosi, dar puteti mai mult. Încercati sa va depasiti pe voi însiva SPIRITUAL, mai ales... Citeste Biblia si apoi treci la exercitii, experiente.

-Eu cred ca Sfânta Cuvioasa Parascheva si Sfântul Antonie cel Mare sunt ocrotitorii mei. De fapt simt. Pot sa vorbesc cu ei ?

-Da, dar trebuie sa ai ceva deosebit de important pentru a-i chema, caci ei au treburi "superioare" la ei, acum.

-Am gresit mult de n-am facut pasi înainte, nu-i asa ?

-Toti gresim. Important este sa nu mai faci. TATAL IARTA PE CEI CU INIMA CURATA, DUPA RECUNOASTEREA VINII, A GRESELILOR. Iarta si tu la rândul tau ! Lumina e cu voi cu toti. Deschideti mari ochii. Lumina spirituala e atât de puternica si...TU trebuie sa o vezi si sa-i faci si pe altii sa o vada

-Multumesc si sarut-mâna. Ai nevoie de ceva ?

-Un mar, curatat, manânca-l tu !

Comentarii

Am început sa devin mai apropiata si sa ma adresez cu "tu". Curiozitatea ma facea sa întreb de viitor. Speram sa câstig la Loteria Vizelor, dar apoi mi-am luat grija...

Mihaela este o cunostinta ce avea la vremea aceea mari tulburari de comportament, de adaptare. Explicatiile primite erau atât de adevarate, caci puternica lipsa de iubire pe care o avea, i-a deformat firea...

Mi se transmitea pentru prima data cât este de important sa iubesti si sa ierti.

07.10.1997- Piatra Neamt

-Stii, îmi vine sa plâng. Ma gândesc cât de buna ai fost si cât de buna esti !

-Nu plânge. Sunt lânga tine. Ai curaj, credinta. Ai început-o bine. Nu te lasa ! Vei mai avea oprelisti, fii sigura. Important este sa nu cedezi !

-Ce poti sa-mi spui despre copii ?

-Va fi bine. Totul se va schimba si copiii si ai tai si serviciul, totul va fi bine. Învata-i sa creada ! Insista ! Nu ceda, oricât de obosita ai fi !

-Picuta, ai nevoie de ceva ?

-De dragostea si de credinta voastra. Fii vesela si nu te da batuta niciodata !

-Îmi pare rau ca nu am adus flori (la cimitir).

-Florile sunt în gândurile si în inima ta. Le-am primit deja.

-Nu ceda. Sanatatea e cea mai de pret...Nu mânca conserve, ci legume, zarzavaturi, fructe, apa, nu cafea... Iar ai cam uitat...Revino-ti în fire !

-Bunicule, demult, când eram copil, mi-ai scris ca voi ajunge departe. Asa-i?

-Fetita draga, asa-i. Mergi la biserica si gândeste-te la mine când cânti, pentru ca tare-mi placea sa cânt în strana... Nu te lasa, poti ajunge oriunde vrei !

-Îti trebuie ceva ?

-Niste pâine, sare, oua si puti vin. Si vin rosu as dori...

-Vei avea. Va iubesc, dragii mei bunici. Va las cu bine.

Comentarii

La vremea aceea nu stiam ca îmi voi schimba serviciul, lucru ce s-a petrecut pâna la sfârsitul lunii. Cu sanatatea stateam nu tocmai grozav, regimul alimentar prescris îmi era foarte necesar, dar nu l-am respectat întocmai...

Imediat dupa comunicare, am împartit cele cerute de bunicul meu. M-am simtit usurata ca mi-am îndeplinit promisiunea.

09.02.1998- Piatra Neamt

-Nu doresc sa te deranjez degeaba... Spune-mi daca esti aici...

-Sigur ca da. Ma bucur nespus când vad ca nu-ti uiti radacinile...Vorbesti cam mult, consum mare de energie...reîncarca-te.

-Eu tot mai gresesc... Stiu ca totul se plateste, dar...

-Toti suntem supusi greselii. Lucreaza pentru tine si pentru cei din jur si binele pe care-l faci ti se va întoarce si va mai sterge din greseli. E IMPORTANT SA STII CA GRESESTI SI SA TE CORECTEZI. Ai o misiune si niste etape trebuie trecute. Nu te speria. Iubirea este totul. Da multa, multa iubire, bunatate, lumina si calea ti se va netezi.

-Ce sa fac cu doctoratul ? Sa continui ? Merita ?

-Merita sa lupti în viata. Asteapta pâna te întorci de la Suceava (plecam la un curs de calculatoare de doua saptamâni). Îti vor veni idei noi si gândul cel bun. Nu te grabi în nici un sens !

-Ce sa fac cu copiii ? Ma supara...

-Va trece. Trec prin schimbari de constiinta si apoi si influentele din afara sunt tot mai pregnante. Vor trece cu bine.

-Azi e de fapt mâine. Voi merge la Iasi, la Sfânta Cuvioasa Parascheva. Ma însotesti ?

-Tu ce crezi ? Esti de capul tau ? Gândul bun te trimite. Lucreaza cu gândul bun, transmite-l, amplifica-l. FA BINE TUTUROR, IARTA SI IUBESTE !Vei ajunge departe (nu pe Pamânt...) FII MEREU VIGILENTA LA CE CAPTEZI. ALUNGA FALSELE INFORMATII. SELECTEAZA SI NU CADEA ÎN CAPCANE. ROAGA-TE ! Rabdare, rabdare. Fii modesta, nu te împauna cu nimic... Totul e trecator. Mintea e vesnica. Lucreaza cu mintea tot timpul, lucruri folositoare tie si celor apropiati.

"Toceste-ti"mintea cu informatii care te atrag. Tot ce faci cu placere are o putere înzecita, înmiita, mereu, din toate punctele de vedere... Mântuiala da-o la cos. Propovaduieste IUBIREA. Dar întâi ai grija de tine, fii buna, calma...

-Îti multumesc. Ma gândesc ca au trecut 7 ani de când ai plecat...

-Timpul nu conteaza. El este numai pentru voi. Nu te mai gândi la timp.

-Pe ce nivel esti acum ?

-10, daca crezi ca are importanta pentru tine. Ai grija pe ce nivel pleci tu când trebuie, sa fii cât mai sus !

Comentarii

Toate sublinierile si cuvintele scrise cu majuscule, nu-mi apartin, asa le-am primit atunci. Dupa cum mi-am propus, am ajuns si la Iasi, la Sfânta Cuvioasa Parascheva. Iesirea mea de doua zile, Piatra Neamt-Iasi, a fost mai mult decât benefica pentru sufletul meu. Pe lânga darurile pe care le-am primit prin aceste rânduri, m-am reîncarcat si cu energia natala...

Dupa întoarcerea de la Suceava, din martie 1998, am reusit sa ma echilibrez. Am absolvit atunci cursul de Energie Universala, am renuntat la doctorat, care îmi alimenta zdravan orgoliul si mi-am gasit pacea interioara.

Îi multumesc lui Dumnezeu si Fiilor Luminii, pentru sansa de a fi aici si acum, pe Pamânt.

Nota

Toate aceste notite au avut o soarta amuzanta. Desi le pastram într-un carnetel mic si vechi, care nu ar fi putut atrage niciodata pe cineva, au disparut la un moment dat, cu carnetel cu tot. Eu nu le recitisem niciodata dupa ce le-am scris, practic uitasem cu desavârsire de ele. Într-o zi, vad un carnetel asemanator, dar cam mutilat, la feciorul meu; era carnetelul meu transformat însa de el, pentru desene. Si totusi filele dragi mie, amestecate si zdrentuite, nu ajunsesera înca la cosul de hârtii, erau doar pe drum, ceva le oprise...

Am muncit mult sa le pun cap la cap, le-am recitit, însa nu am crezut vreodata ca vor fi publicate. Notitele contin mult, mult adevar, iar ulterior aveam sa ma minunez cum s-au realizat întocmai unele preziceri, hai sa le spunem asa...

Capitolul 4

Mesaje de la fiintele de lumina

De multe ori am vorbit în gând cu fiintele de lumina, sfinti, îngeri, maestri spirituali, dar "Verba volant, scripta manent !". Foarte repede uitam mesajele, recomandarile, sfaturile...La început am încercat o oarecare sfiala, gândindu-ma ca sunt prea mica si prea pacatoasa ca sa pot "sta la taifas" cu entitati celeste, însa a venit timpul când mi-am luat inima în dinti, mi-am cerut iertare pentru îndrazneala si am trecut la treaba.

Fireste ca nu am întrebat niciodata daca voi câstiga la Loto, ce note vor lua copiii, sau alte nimicuri. Atunci când simt ca sunt în cumpana si ca nu stiu ce hotarâre sa iau, sau am nevoie de un suport adevarat pentru ceea ce intentionez sa întreprind, cu Voia lui Dumnezeu, apelez la ajutorul de Sus. Nu pot spune nici ca am experienta, sau ca am preferinte...stiu ca fiintele de lumina sunt lânga noi, iar ori de câte ori le solicitam sprijinul, ele vin si ne îndruma cu o iubire fara margini.

Pentru a nu gresi, sau a nu deranja fara rost o entitate cereasca care are o treaba poate mai importanta decât cea de a pune pe linia de plutire un suflet în deriva, de multe ori am rugat Sfânta Treime sa-mi trimita acea fiinta de lumina dispusa si disponibila pentru a ma scoate din impas.

Iata câteva mesaje, primite în scris, în diferite conjuncturi. Ori de câte ori le recitesc, multumesc Bunului Dumnezeu pentru privilegiul pe care mi l-a dat, sa aud prin intermediul sufletului, Glasul Divin.

Dragi cititori, nu este un miracol, este la îndemâna oricui... dar mai întâi trebuie sa crezi cu tarie ca nu esti singur, ca forte vazute si nevazute te ajuta sa cresti în Lumina si în Iubire. Daca ascultam mereu glasul sufletului nostru, care niciodata nu ne minte, atunci adevarata cale se deschide în fata noastra si ceea ce considera unii minuni, vor fi pentru noi fapte obisnuite.

Cu cât îmi doream mai mult sa fac ceva extraordinar, sa imit sau sa experimentez din carti, cu cât cautam mai tare senzationalul, cu atât ma îndepartam mai mult de tinta...Nu va pot da reteta pentru a te apropia de Dumnezeu, dar pot aminti câteva "ingrediente": gândirea pozitiva, încrederea în puterea interioara, perseverenta, consecventa, simplitatea, modestia, rabdarea, calmul si acceptarea, speranta si... de ce nu, voia buna. Fiecare amesteca aceste "ingrediente" dupa propria fire si structura, dupa gust-hai sa-i zicem asa-caci fiecare dintre noi este UNIC. Ce iese, cum si cât iese, vedem fiecare, iar daca nu ne place, mai modificam cantitatile, totul este sa mergem mai departe si sa stim unde vrem sa ajungem.

Iertati-mi introducerea "culinara" si oarecum hazlie, era necesar sa ne descretim fruntea înainte sa trecem la chestiuni foarte serioase...

mai 1999
Iulia Hasdeu-Câmpina

O comunicare constienta si inedita am avut-o în primavara lui 1999, cu Iulia Hasdeu. Eram pentru a nu stiu câta oara în vizita la Castelul Iuliei, la Câmpina. Cu ani în urma aveam sa traiesc acolo o experienta inedita. Castelul era în renovare si nu era atunci deschis pentru vizitare, însa cu îngaduinta muzeografei, am reusit sa intru. Camerele nu erau mobilate înca si în sala principala, unde se afla scara în forma de potir, se gasea o statuie a Mântuitorului, în marime naturala. Statuia urma sa fie amplasata sus, pe scara. Dupa ce am dat roata încaperii, m-am oprit în fata statuii. Ne aflam fata în fata. Deodata, privirea statuii m-a strafulgerat. Si acum simt puterea penetranta a privirii Mântuitorului. Am înghetat. Ma privea dojenindu-ma. Nu

eram la nivelul asteptarilor Lui. Am respirat de câteva ori si am privit din nou chipul. Nu ma mai privea, era rece, de piatra, inexpresiv.

La început m-am îndoit, am pus pe seama iluziei ca acea privire patrunzatoare m-a certat. Apoi, am înteles mesajul, ochii Lui erau pe mine, nu mai aveam voie sa mai gresesc, trebuia sa pasesc pe calea noua si dreapta.

Ori de câte ori s-a putut, am revenit la castel. Statuia lui Iisus era sus, la locul ei si nu-i mai puteam vedea privirea, însa i-o simteam. Era mai calda, mai blânda, caci si eu progresasem spiritual. Atmosfera din castel este întotdeauna plina de mister. Pianul Iuliei, cartile nenumarate, biroul lui Hasdeu, camera de spiritism, toate dau un aer aparte, parca te afli în filele unei carti fantastice.

Atunci am simtit ceva cu totul special. Privind papusa cu cap de portelan, pe care cu siguranta Iulia, copil fiind, a iubit-o mult, m-au podilit lacrimile..M-a cuprins o durere nesfârsita, ca o jale, am simtit-o pe Iulia acolo, suferind. Cu lacrimile înca în ochi, am patruns în camera de spiritism. În vitrina se odihneau cuminti manuscrisele lui Hasdeu, cu scrisul mecanic, cu mesajele venite dincolo de timp, de la fiica sa. Era un scris ciudat, parca de învatacel...erau cuvinte, cele mai multe în franceza, limba draga Iuliei. M-am rugat pentru aceste suflete plecate, pentru Iulia si tatal ei. Am plecat cu o tristete fara seaman.

Autoturismul ma purta spre Bucuresti, gândul îmi ramasese însa la Câmpina. Simteam ca Iulia dorea sa-mi comunice ceva. Emotia ma coplesise. Am luat pixul în mâna si l-am sprijinit usor pe o foaie, fara sa privesc hârtia si fara sa ma gândesc la nimic. Aveam senzatia ca prind niste miscari parca de seismograf. Masina înghitea kilometrii. Pe foaie a aparut niste semne. Un mesaj scurt, incredibil, scris ascutit, strâmb si dezlânat : "CREZI ! DUMNEZEU NE IUBESTE PE TOTI !" Am privit stupefiata, cu inima zvâcnind, literele ce întruchipau aceste cuvinte. Iulia era atunci si acolo, un mesager divin.

A fost prima si singura data când am avut o astfel de experienta. Stiu ca spiritul luminos al Iuliei, care este aproape de Tatal Ceresc, a strabatut spatiul si timpul, ca sa ma trezeasca. A CREDE este cel mai important lucru într-o viata ! Aceasta fiinta de lumina, un pionier al comunicarilor, a ales calea cea mai apropiata ei, pentru a se face înteleasa. Tot atunci mi-a adus si dovada realitatii comunicarilor ei cu Hasdeu. În general, orice lucru neînteles ti se pare incredibil, dar cu cât începi sa întelegi, cu atât îndoiala dispare...

Scumpa Iulia, primeste toata iubirea si recunostinta mea, acolo unde te afli, în Oceanul de Iubire al Tatalui Ceresc !

07.12.1999 Târgoviste
Sfânta Mucenita Filofteea

-Sfânta Mucenita Filofteea, azi e ziua ta. Am o mare rugaminte. Poti sa comunici cu mine zece minute ?

-Lasa tu masuratorile si nu te mai îndoi.

-Spune-mi, te rog, ce pot face pentru Vasile ? Are el lumina destula în interiorul lui ?

-Are, cum sa nu aiba. Ai început bine. Da acatiste speciale pentru el singur, roaga-te si iubeste-l. Are o mare lipsa de iubire si asta-i nu de acum, ci din vechime. Iubeste-l cu tot sufletul, asa cum e el, nu încerca sa-l schimbi, nici sa-l cicalesti. Îi esti de mare folos si sufletul lui stie. Îmbraca-l mereu în lumina. Va veni clipa când va lumina ca un far.

-Sfânta si buna Mucenita, de copiii mei, ce-mi zici ?

-Sunt buni si sunt ai tai ! Au calea deschisa... Fata se salta vazând cu ochii, baiatul la fel si celalalt, al treilea, cum îi spui tu lui Vasile, va

înflori, o sa vezi. Pune iubire multa si nu astepta rezultatele imediat. Esti cam grabita, ia o pauza...

-Ce masuratori fac eu cu ansa, sunt bune, adica informatiile sunt adevarate ?

-Nu are importanta. Din aceste informatii tu înveti, nu are importanta daca sunt reale, ca de fapt la voi totul este o iluzie-viata însasi este o iluzie !

-Au trecut cele zece minute. Te rog mult, transmite-mi ce crezi tu de cuvinta.

-Multe cred, însa cel mai important pentru tine este acum sa tii calea. Roaga-te, fa bine, iubeste, nu mai cauta explicatii rationale. Fa numai ce-ti spune sufletul ca el nu te înseala ! Ai încredere în noi, fiintele de lumina, care suntem lânga voi si în voi. Lasa-te condusa de noi si lupta-te cu ratiunea, sa nu te stapâneasca ea pe tine ! Mâine, la Manastirea Dealu, vei avea o confirmare, vei simti poate si vei vedea ceva. Daca nu sesizezi pe loc, asteapta, va veni...

Nu esti singura ! Noi suntem cu tine. Noi suntem multi.

IUBESTE ! RABDA ! ASTEAPTA si mai ales CREZI !

Învata-i cu rabdare pe altii.

Te las. Îmi pare bine ca ai avut placerea sa te gândesti la mine. Multumesc ca ai citit acatistul meu. Te astept oricând. Si tu esti lumina ! Te iubesc !

Comentarii

Despre Sfânta Mucenita Filofteea stiu ca a fost o copila de 12 ani, o Mireasa a lui Hristos, care prin credinta si faptele sale, s-a apropiat de Dumnezeu. În plan fizic, ca sa zic asa, m-am întâlnit cu ea, la Manastirea Curtea de Arges, unde de aproape opt veacuri se odihnesc sfintele ei moaste.

M-a impresionat mult micuta racla care pastreaza urmele trecerii acestei fiinte de lumina pe acest pamânt, dar si mai mult mirosul nepamântesc, ce se ridica, acolo, în acel colt al manastirii.

În calendarul crestin-ortodox, pe 7 decembrie se sarbatoreste ziua acestei sfinte mucenite, a caror moaste împodobesc pamântul nostru românesc. Am simtit o pornire interioara, sa-i aduc un umil omagiu prin acatistul sau.

Întrebarile mele pot parea copilaresti, însa raspunsurile primite mi-au clarificat multe... De exemplu, Vasile-un adolescent la care eu tin ca si la proprii mei copii, este un suflet ce trece prin multe încercari si ispite, acum, în aceste vremuri. Pentru a-l ajuta, este nevoie de o singura cheie, IUBIREA NECONDITIONATA, dar cât de greu se învata sa oferi o astfel de iubire...Dupa ce înveti sa iubesti dezinteresat, trebuie sa si practici, sa fii tare, sa nu cazi în capcanele asteptarii recompensei, sau a judecarii aproapelui. Viata este o permanenta scoala, iar lectiile nu sunt numai teoretice, practica este dura si conditiile de cele mai multe ori, neiertatoare...

În afara darului pe care acea zi mi l-a ofeit prin comunicarea primita, a doua zi aveam sa capat confirmarea senzationalului foarte subtil amintit. În continuare veti avea ocazia sa vedeti ce surpriza am avut la Manastirea Dealu.

Îi multumesc acestei minunate entitati celeste, pentru tot !

08.12.1999 Manastirea Dealu
Mihai Voievod Viteazul

Cu o zi înainte, Sfânta Mucenita Filofteea ma pregatea pentru ceva cu totul deosebit. Nu aveam cum sa stiu ce va urma.

Era dupa amiaza când am poposit la Manastirea Dealu; nu mai fusesem acolo de vreo 25 de ani si practic nu-mi aduceam aminte nimic din acele locuri...

Desi soarele asfintea cuminte si cerul devenise sângeriu, manastirea era scaldata într-o lumina neobisnuita, alb-stralucitoare. Maicutele rosteau ritmic rugaciunile si câtiva sateni îngenunchiati se rugau. Am pasit cu sufletul plin de emotie si cu simturile ascutite, asteptând senzationalul...Nimic. Trei lumânari puse în semnul Sfintei Treimi, una în fata altarului si celelalte simetric, în fata icoanelor împaratesti, pâlpâiau alternativ, desi nu era nici o pala de aer. Mi se parea un semnal, dar asteptarea plutea în interiorul meu.

Ma rog si apoi ies din manastire. Afara se formase deja un mic grup, condus de o maicuta, ce se îndrepta spre muzeu. Ma lipesc grupului si nu stiu cum se face ca intru printre primii, ma despart de cei multi si de maicuta-ghid, fiind atrasa de o fotografie mare a craniului Domnitorului Mihai Viteazul. O durere nesfârsita îmi strabate sufletul, ochii mi se umplu de lacrimi, parca sunt tintuita în loc. Mai fac câtiva pasi, iar ma întorc si tot asa pâna când parasim cu totii muzeul.

Abia asteptam sa ajung la hotel. Iau un creion în mâna si...cititi dragii mei si va minunati ! Am citit pâna acum, mai multor persoane acest mesaj si toate au simtit acelasi lucru... adevar si tristete...

-Draga Domnule Mihai Viteazul, simt ca ai ceva sa-mi spui. Daca nu, te rog sa ma ierti.

-Da. M-ai simtit ca sufar. Îti multumesc pentru ajutorul dat. Dumnezeu te-a trimis. Am ratacit mult. Ma doare neputinta voastra. Ma doare sa va vad dezbinati. Unirea face puterea. Uniti-va întâi cu sufletele, cu credinta.

-Acum unde te afli ?

-Sunt pe drum, spre Lumina. Parca mi s-au ordonat miscarile.

-Unde este corpul tau ?

-Ce importanta are ?! Am corp de lumina acum.

-Marite Voievod, tu ai însemnat foarte mult pentru aceasta tara. Ajuta-ne sa ne regasim si sa fim uniti.

-Da, vreti ajutor, dar voi pe cine ajutati ? Va mâncati între voi, va sapati, nu sunteti cu nimic mai buni decât tradatorii mei. Luptati cu voi însiva si veti birui ! Vrei mesaj ? N-o sa te creada nimeni ! Mesaje primiti cu totii, permanent. Nici nu le auziti. Cât credeti ca va mai dura haosul ? Foarte putin. Se alege ! Rugati-va sa va ajute Dumnezeu. Trebuie sa va treziti ! Unde va e încrederea ? Unde va este curajul ?

-Ai suferit mult ?

-Suferinta este iluzorie. A trebuit. Îti multumesc. M-ai simtit si m-ai ajutat. Ceva s-a miscat în tine, la muzeu. Vrei sa ma întrebi de viitor. Viitorul voi îl construiti ! Gândurile, crezul vostru, asta-i viitorul !

-Ai nevoie de ceva ?

-De iubirea voastra. Aduceti-va aminte mai des de mine. Va voi ajuta. Sunt trist, ma apasa lipsa voastra de încredere, de speranta. Nu-mi trebuie hrana, nici pomeni. Am plecat spre alte culmi. 400 de ani m-am tot învârtit...

-Când ai aparut la Muzeul Armatei, ce ai vrut sa ne transmiti ?

-Sa fiti uniti si sa luptati. Nimic nu se obtine usor ! Tara asta are nevoie de o înnoire ! Nu ma lasati uitarii ! Uitarea doare, indiferent unde te afli... Nedreptatea si uitarea...Iubire dati si veti primi ! Mi-e mila de voi...Sunteti neajutorati...

31.12. 1999 Bucuresti
Sfânta Cuvioasa Parascheva

-Te rog, buna mea ocrotitoare, spune-mi ce mesaj îmi transmiti acum la trecerea în anul 2000?

-Sa fii puternica. Te asteapta schimbari. Nu le anticipam. Poate prin conduita ta ele nu vor fi asa de mari, de tine depinde, de ceea ce crezi, ce faci, ce gândesti.

Iubeste oamenii ! Roaga-te pentru ei ! Respecta legile !

Nu te îndoi de tine si de noi ! Gândeste pozitiv ! Totul depinde de tine !

Tu esti cheia, sa tii minte asta ! Fiecare este fauritorul propriei sale vieti. Credinta nu e o vorba desarta ! Sa ai mereu un ideal, pe care sa-l tintesti pentru a-l atinge ! Nu lasa o zi fara sa dai mintii si sufletului de lucru. Lipsa de activitate, adica LENEA-e dusmanul fiecaruia. Lupta pentru a împarti LUMINA pe care o primesti.

Cu dragoste si "La multi ani !"

12.02.2000Bucuresti
Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava

-Mi-e dor de tine !

-Sunt aici. Îti multumesc ca ti-e dor de mine. Te iubesc si te ajut cum pot, însa despre viitor nu am voie sa-ti spun nimic. Asteapta, fii puternica în credinta si vei face fata cu bine, tuturor încercarilor. Puterea este în tine, noi venim când trebuie, NU ESTI SINGURA. Semintele au încoltit. Încet, încet apare firul ierbii. Bucura-te ! Urmeaza-ti drumul cu calm si rabdare, cu smerenie. Tot ce semeni da rod, daca pui IUBIRE DEZINTERESATA. Daruind vei dobândi !

Te îmbratisez !

19.02.2000
Îngerasul pazitor

-Sfânta Treime, te rog trimite-mi un mesager care sa ma ajute acum sa-mi limpezesc mintea, sa aflu ce trebuie sa fac.

-Sunt îngerasul tau, Mariel.

-Multumesc. Este prima data în viata mea când iau legatura constient cu tine. E o mare bucurie. Ce este cu mine, de ce sunt atât de hotarâta sa fac ceva pentru poporul meu ?

-Este glasul constiintei, al ajutoarelor invizibile si mai ales tu începi sa-ti cunosti datoria. Nu te lasa, mergi cu credinta înainte. Scrie, scrie, scrie peste tot. Vorbeste cu oamenii, stii ca poti sa misti muntii din loc. Nu esti singura ! Cei care te ajuta vin, o sa fie multa lume implicata. Atentie ! NU CAUTA GLORIA ! Fii smerita ! Fii umila ! Nu te îmbata cu succesul, cu laudele. Sunt capcane. Nu dori pozitie sociala, nu te implica în politica, nu ceda tentatiilor. FII TU ÎNSUTI, ACEEASI-simpla, rabdatoare, dar luptatoare. Ia-o încet. Scrie, scrie, scrie. Prin scris tu vei face mult. Si apoi cu cartea ta ce faci, ai pus-o la naftalina ? NU TE LASA DESCURAJATA ÎN NICI UN DOMENIU; DE NIMENI !

-Îti multumesc si te iubesc îngerasule !

Comentarii

Dialogul a venit dupa o întâmplare. Citisem cu o zi înainte, într-un cotidian, un comentariu facut pe baza accidentului cu cianura, de la Baia Mare. Ceva s-a miscat atunci în constiinta mea, am simtit nevoia sa lansez un apel semenilor mei, un strigat pentru a salva natura si pentru a ne trezi cu totii, pâna nu-i prea târziu, caci mizeria fizica atrage mizeria morala si spirituala. Ca urmare am conceput doua scrisori deschise, adresate fratilor mei din România, pe care le-am trimis la doua cotidiene de prestigiu.

Chiar daca nu am primit nici un raspuns pâna acum, semintele aruncate de mine prin acest apel, vor da cu sigurante roade !

Era adevarat, cartea mea statea în asteptare de aproape un an. Mesajul primit m-a mobilizat atât de mult, încât mi-am concentrat toate fortele pentru a duce la bun sfârsit misiunea ce mi-a fost încredintata din invizibil, cu un an înainte.

25.03.2000 Buna Vestire
Sfântul Arhanghel Gabriel-ARHANGHELUL BUCURIEI

-Sfinte Arhanghele Gabriel, mesagerul Bucuriei, îti închin astazi cartea mea. Îti multumesc pentru bucuria ce mereu mi-o sadesti în suflet ! Te rog, transmite-ne mesajul tau, mie si cititorilor.

-Bucuria sa va însoteasca întotdeauna, sa saditi cu bucurie, semintele bucuriei !

Iata mesajul meu pentru tine. Lumea se schimba, revine la credinta, apoi si-o întareste. Lectiile pe care viata vi le ofera trebuie învatate pentru a evolua. Prin felul tau de a fi, zglobiu si sugubat, aduci bucurie, dar nu te îmbata cu apa rece.

Fiecare trebuie sa primeasca cu bucurie schimbarea, tu nu ai voie sa schimbi oamenii si nici nu poti. Scrie, vorbeste, sadeste semintele, dar nu astepta sa apara roadele imediat.

Nu te supara când cineva caruia îi tot spui, scrii sau vorbesti, nu reactioneaza. Tu ai semanat ceva cu ajutorul fiintelor de lumina, dar timpul când acea persoana va culege roadele, numai de el depinde !

Nu te opri, mergi mai departe ! Iubirea si prietenia sunt sentimente nobile, ele trebuie perpetuate. Asculta-ti mai departe glasul interior si roaga-te sa mergi pe calea ta proprie, spre adevar si lumina, cu credinta si rabdare.

Cititorilor acestei carti le transmit acest mesaj.

Deschideti-va sufletul în fata lui Dumnezeu.

Rugati-va mereu sa fiti puternici si nu va îndepartati de pe calea voastra.

Numai Lumina Divina va arata calea, dar trebuie sa cereti lui Dumnezeu acest lucru.

Cu cât va gasiti mai repede drumul pe care trebuie sa-l urmati în viata si va apropiati mai mult de telul vostru spiritual, nu material, cu atât realizarile si succesele voastre sunt mai mari

Aveti credinta în Dumnezeu, caci la Dumnezeu toate sunt cu putinta.

LUMINA, IUBIRE si IERTARE semanati si veti culege înmiit !

Buna Vestire sa fie mereu în sufletele voastre !

Capitolul 5

În urma Domnului

Nu stiu câti dintre noi viseaza sa ajunga pe urmele Mântuitorului, sa devina pelerini în Tara Sfânta, dar stiu ca si numai aceasta dorinta clinteste ceva în interiorul nostru...Chiar de esti ateu convins, incult sau un pacatos în adevaratul sens al cuvântului, pasind prin aceste locuri pline de spiritualitate, este imposibil sa nu te schimbi, sa nu devii mai bun mai luminos si cu siguranta sa te întrebi "Cine sunt eu ?"

Fiind în urma Domnului, calci pe aceleasi pietre, vezi cu ochii tai cetatea Ierusalimului-leaganul Sfintei Scripturi, traiesti cu propriile tale simturi, pe Pamântul Sfânt, clipa...

Dumnezeu mi-a oferit un mare dar, sa fiu un umil pelerin timp de 10 zile, în perioada Sfintelor Pasti a anului 2000. Am pasit în Israel înarmata cu doua caiete groase, pregatita sufleteste sa traiesc clipe unice, dornica de revelatii...Caietele au ramas goale, caci revelatiile nu vin la comanda, dar cu toate astea sufletul e plin...

Cred ca a fost un pelerinaj ca la carte. De mii de ani, aceleasi locuri sunt marturii ale realitatii Vechiului si Noului Testament, ale trecerii Mântuitorului prin timp si spatiu, ale minunilor Sale, ale Calvarului...Ar fi banal sa reiau traseul pe care multi înaintasi l-au descris cu meticulozitate. Locurile vorbesc ele însele, cel mai bine, prin vibratiilor lor...

Va voi povesti totusi câteva impresii...

De opt ani cautam cu ardoare o carte a carei titlu îmi ramasese întiparit în minte, fara sa am habar de continut: "Ucenicul lui Iisus Hristos", de Sotirios Crotos. Imaginea crucii albe, înscrise în cercul alb, totul pe fond negru, îmi staruia de atâtia ani pe retina. Iata ca înainte de plecarea mea în Israel, am avut o mare bucurie gasind aceasta carte, pâna atunci disparuta. În clipa plecarii, am aruncat-o în geanta, ca mai apoi la aeroport sa încep sa o parcurg cu ochii si cu sufletul. Aceasta carte cu totul speciala si vie mi-a fost ghid valoros pe toata durata sederii mele în Tara Sfânta, este Noul Testament istorisit simplu si clar de un contemporan si un ucenic al Mântuitorului. Doctorul grec Crotos m-a ajutat sa înteleg, sa simt si sa traiesc la cele mai înalte cote, vizita mea în Tara Sfânta. Si o curiozitate...când am revenit în tara, cartea se afla peste tot, nu mai era o raritate...Deci totul vine la timpul sau, atunci când esti pregatit !

Grupul de pelerini români era foarte pestrit. Erau câteva calugarite, în general vioaie si cu zâmbetul pe buze, dar si surori de la manastire-un fel de ucenice, sterse si învesmântate în negru. Femei simple, de la tara, cu basmale si dinti de aur; doua directoare de firme, grave, pline de inele si cu celularele zbârnâindu-le neîncetat; batrâni în baston, un preot bucuclas, pe care-l pierdeam mereu pe drum, venit din nordul Moldovei, purtând pe cap, aproape mereu un clop; o româncа ce statea de 10 ani în Canada, zbanghie rau, dornica sa duca acasa la ea, toata sfintenia locurilor, vesnic nemultumita si certareata. Vedeai si câteva tinere ametite, venite parca din alta lume, apoi reporterii, cu camerele lor de filmat, o familie cu un autentic Domn Goe, de care însusi Caragiale ar fi fost mândru. Din grup mai facea parte o familie de medici cam habotnici, cu fiica lor, tot doctorita, ce se misca fara viata, si fiul, electronist, vesnic serios. Figura cea mai ciudata era o femeie crunta, plina de asprime, îmbracata mereu în haine pline de buline închise la culoare, cu capul înfasurat în negru (se pare, profesoara !) care nu vroia decât sa se roage...Vocifera mereu ca n-o intereseaza nimic altceva si-i apostrofa pe toti; când ghidul evreu descria locurile, ea cânta de una singura, cântece de jale, religioase, aratând dezinteres sfidator pentru orice fel de informatii "laice". Un grup eterogen, indisciplinat, foarte colorat, cu multe nuante de extremism religios...

I-am prezentat doar pe unii colegi de drum, caci din comportamentul si reactiile lor, aveam sa învat o noua lectie. Privindu-i, ascultându-i, chiar fara voie, de cele mai multe ori ma crispam...Încercam chiar sa-i înteleg, dar de cele mai multe ori era peste puterile mele...

Locuri sfinte la tot pasul. Preotul calugar, care pastorea cu greu aceasta turma, reprezentant al Patriarhiei Române, tanar si vioi, cu camera de filmat la brâu, înalta împreuna cu noi, rugaciuni de câteva ori pe zi. Majoritatea pelerinilor se trânteau în genunchi, sarutau orice obiect de cult din preajma, întindeau haine, vata, ochelari si alte obiecte pe sfintele morminte, deasupra sfintelor moaste, în locurile cu semnificatie biblica si chiar...din exces de zel, în locurile musulmane sau ale religiei Bahai. O îngramadeala de nedescris... poze cu fete smerite în fata icoanelor, moastelor, mormintelor, calcatura în picioare la izvoarele Fecioarei Maria, sticle umplute cu apa din râul Iordan, unde majoritatea s-au bulucit sa primeasca un nou botez (!), pietricele smulse din grote, pentru a le aduce acasa, flori, ce cresc foarte greu în acel pamânt uscat si cu greu irigat, rupte fara mila si puse-n geanta... Sau ceva si mai suprinzator: pe Drumul Crucii, sunt într-un loc cîteva pietre originale, de acum 2000, chiar în plina strada. În îngramadeala de pe drum, unde arabii si evreii localnici mergând cu treburile lor se intersectau cu crestinii nostri în pelerinaj, si cu alti musafiri pe acele meleaguri, din grupul de români îngenuncheaza brusc câteva persoane, saruta cu evlavie, sub privirile stupefiate ale celor din jur, pavajul...La început am râs, însa apoi mi-am dat seama ca este de plâns...

Priveam aceasta nebunie si ma întrebam: "Oare asta este credinta ?" Credinta nu se ia prin atingere, ea nu vine din afara...Simteam cum sufletul meu plânge privind lumea asta disperata, plina de panica, ce dorea sa duca acasa o parte din sfintenia locurilor, ce vroia sa impregneze hainele, apa, lucrurile, cu ceva sfânt. La auzul unor comentarii de genul "cei ce nu fac asa, nu sunt credinciosi ...îmi revine ideea mai veche "cei ce nu sunt cu noi, sunt împotriva noastra..." Trist.

Suntem în anul 2000. Credinta sta oare în basma, în scurtimea fustei sau a parului, în culoarea neagra a îmbracamintii, în expresia cernita a chipului, sau în numarul de matanii, în lungimea rugaciunii ?! Nu doresc sa judec, observ doar. Vad cu regret ca unii oameni fug de ei însisi, se închid într-un poligon de reguli, unele autoimpuse, traiesc într-o lume aparte, a unei credinte oarecum false, fara viata, artificiala. Dar Dumnezeu iubeste frumosul si viata, iubeste oamenii, care sunt facuti dupa chipul si asemanarea sa. Sa te preocupi de propria ta înfatisare, sa fii vesel, sa râzi, sa te bucuri de viata, nu este un pacat, cred eu !

Nazareth

Micul orasel din Galileea ramâne peste veacuri marturie a vestii pe care a primit-o Sfânta Fecioara, de la Arhanghelul Gabriel : " Bucura-te, ceea ce esti plina de har, Domnul este cu tine. Binecuvântata esti tu între femei".

Biserica ortodoxa a Arhanghelului Gabriel este construita lânga izvorul ce susura de 2000 de ani, unde Fecioara Maria mergea dupa apa. Micuta biserica este încarcata de bucurie, simti parca prezenta minunatului vestitor, traiesti intens fiecare clipa. Nu exista granite în comunicare, vibratiile locului te patrund fara voie.

În gând, vorbeam neîncetat cu Arhanghelul Bucuriei, rugându-l sa bucure întreaga umanitate, sa o trezeasca din somnul în care de doua milenii traieste. Cu parere de rau mi-am luat ramas bun, stiind ca aceasta fiinta de lumina vine întotdeauna când trebuie si raspândeste bucuria. Apa din izvorul Sfintei Fecioare m-a împrospatat fizic si sufleteste, cu toata zapaceala din jur...Simteam ca fiecare pelerin a primit de Arhanghelul Bucuriei un semn de buna vestire, semn care le va schimba la timpul potrivit viata...

Biserica Nasterii Domnului din Betleem

Renumit în lume întreaga pentru importanta sa, Betleemul este locul unde Vechiul si Noul Testament îsi dau mâna peste veacuri, împlinind profetiile. "...Betleeme, pamântul lui Iuda...din tine va iesi Conducatorul care va paste poporul Meu Israel."

Numele orasului înseamna în ebraica "Casa Pâinii".

Desi Betleemul de astazi, aflat sub ocupatie palestiniana si locuit în majoritate de arabi, este locul cel mai drag pentru toti pelerinii veniti pe pamântul sfânt al Israelului.

În Biserica Nativitatii intri aplecat de spate, pe o usita joasa, semn de smerenie. Sub altar se afla grota Nasterii Domnului, care cuprinde doua mici sali, una cu o stea pe pardoseala, ce marcheaza locul Nasterii Domnului, steaua având 14 colturi-numarul semintiilor neamurilor lui Israel, pâna la Mântuitor si cealalta fiind ieslea în care s-a odihnit Sfânta Familie. Acolo, acum 2000 de ani, Tatal Ceresc a permis ca Fiul Sau sa devina OM. În acel moment am simtit cum fiecare fibra a sufletului meu traia clipa. Lacrimile curgeau fara încetare. Din interiorul meu, o ruga fierbinte se ridica spre Cer: "Doamne, trezeste pe toti fiii tai, lumineaza-i si fa-i sa înteleaga ca TU NU ESTI AFARA, ESTI ÎNAUNTRUL NOSTRU ! Deschide-le sufletul si mintea si ajuta-i sa TE regaseasca !" Pe lânga mine, treceau galagiosi, dornici sa mai apara înca în câte o poza, cu mâna chiar pe locul sfânt, sau facându-si piosi cruce, semenii mei, unii împingându-ma grabiti...

Rugaciunea fierbinte se ridica din sufletul meu, miscat de ceva nepamântesc, zicând:"Doamne, oare daca Tu ai fi acum lânga noi, câti te-am recunoaste ? Câti dintre noi Te-am da la o parte, sa se filmeze în locurile Tale, cu imaginile Tale ? De ce atâtia farisei sunt înca pe pamânt ?! Fie ca LUMINA Ta Sfânta sa-i trezeasca !"

Pustiul Wadi Kelt

Odinioara nu stiam cum e ghetarul si am aflat... Nici pustiul nu stiam cum e...Piatra cât vezi cu ochii. Din când în când câteva smocuri de verdeata-leandri frumos colorati, dar otravitori si câteva capre salbatice. Mergând pe un drum de desert, ce face legatura între Ierihon si Ierusalim, unde s-a petrecut, se pare, povestea bunului samaritean, am ajuns la Manastirea Sfântul Gheorghe din Hozeva, fondata în 420 d. H. de cinci calugari.

Brusc am devenit toti foarte mândri si patrioti. Cel mai proaspat sfânt canonizat de biserica ortodoxa româna, se odihnea acolo, dupa ce s-a nevoit multi ani într-o pestera în munte. Sfântul Ioan Iacob Hozevitul de la Neamt, îmbracat în straie noi, vegheaza manastirea cocotata într-un pinten de stânca.

În racla transparenta, el doarme somnul sfinteniei, dându-le parca tuturor credinciosilor îndemnul: "Credeti, pentru Dumnezeu totul este posibil !" Îngramadita si grabita de colegii mei de pelerinaj, l-am privit pe Sfântul Român cu ochii si cu sufletul si l-am rugat sa ne ajute sa gasim Lumina.

Capernaum

Stravechea cetate Capernaum este cunoscuta prin învataturile Mântuitorului si prin minunile facute aici. "Si venind în Capernaum si îndata intrând sâmbata în sinagoga, îi învata. ...Ei îi învata ca Cel ce are putere, iar nu în felul carturarilor". Acest loc încarcat de istorie si de traditie, plin de vestigii, este dominat de maretia prezentei lui Iisus, care s-a aflat de multe ori acolo. Aici ai sentimentul ca esti partas la bucuria minunii vindecarii soacrei Apostolului Petru, te simti un mic învatacel ce soarbe învataturile pe care chiar Lumina Lumii le raspândeste...

Ruinele batrânei sinagogi, construite peste cea în care predica Iisus, arata ca fiecare piatra are povestea ei...În semn de pretuire, de-a lungul vremurilor, oamenii au înaltat biserici. Pe locul unde se afla casa Sfântul Petru, o impozanta biserica catolica se ridica mândra. Ceva mai încolo, dupa ce strabati un drum plin de praf, treci pe lânga niste arbori cunoscuti prin spinii lor ce au format coroana lui Iisus, (jojoba, dupa numele lor), ajungi la biserica ortodoxa din Capernaum, pe malul lacului Tiberiada.

Cu acoperisurile de un rosu sângeriu, cu zidurile alb-imaculate, biserica te întâmpina vesela. Intrând, veselia îti dispare. Simti nevoia sa te reculegi, sa multumesti lui Dumnezeu pentu tot ce ti-a dat, îti da si îti va da si ca ai ajuns pe urmele Mântuitorului.

Ceea ce frapeaza în aceasta biserica, este icoana Maicii Domnului, care este vie, împodobita cu sute de ofrande, pe care pelerinii le-au facut de-a lungul timpului, în semn de multumire pentru ajutorul primit. Ceasuri, pixuri, iconite, margele, si fel de fel de obiecte personale, alaturi de sute de poze, se îngramadesc în jurul icoanei. Icoana este cu adevarat vie, ea traieste si prin puterea credintei oamenilor si obiectele o însufletesc pentru a doua oara...

Sub privirea blânda a Mamei noastre a tuturor, te simti mic, neînsemnat, dar ocrotit de o iubire fara seaman. Fiecare obiect adus prinos Sfintei Fecioare, este o istorie si totodata este o victorie a binelui, a iubirii, a luminii. Prin micul sau dar, crestinul a urcat o treapta spirituala...el a cerut si apoi a recunoscut ajutorul Divinitatii, dar mai ales a multumit...

Am parasit Capernaum mai puternica, purtând cu mine imaginea icoanei împodobite cu banale acareturi omenesti, dar încarcata de ceva divin, de iubire...Iubirea plana deasupra tuturor acestora....O icoana similara aveam sa vad pe Muntele Tabor, în Biserica Schimbarii la Fata. Acolo, pe Muntele Tabor, Iisus "S-a schimbat la fata...si a stralucit fata Lui ca soarele, iar vesmintele Lui s-au facut albe ca lumina." si "...ucenicii au cazut la pamânt si s-au înspaimântat foarte. "

Cetatea Ierusalimului

Ierusalimul este asezat pe terenurile muntoase ale Iudeii. Initial a fost o fortareata canaanita, denumita Jebus, pâna la cucerirea sa de catre armatele regelui David, în jurul anului 1000 î. H. Regele Solomon a ridicat aici cel dintâi templu, unde au fost apoi îngropati regii Iudeii ce i-au urmat. Orasul a fost distrus în 586 î. H. de catre babilonieni. Dupa o grea perioada de exil, evreii s-au întors acasa, au recladit templul, l-au înfrumusetat si l-au folosit pâna la noua sa distrugere, de catre romani, în 70 d. H.

De patru mii de ani Ierusalimul sta în picioare, este aceeasi fortareata cu ziduri groase, cu porti de acces, cu aer oriental. Stradute înguste, pavate cu piatra aurie, te conduc ca într-un mare labirint.

Biserici, moschei si sinagogi te cheama la rugaciune. Magazine orientale la tot pasul, te invita sa te opresti cel putin sa privesti. Un aer exotic pluteste...condimente, arome. Chipuri colorate de arabi învesmântati în alb, tinere cu fetele acoperite, evrei traditionalisti, îmbracati în negru, cu zulufi cârliontati iesiti de sub imensele boruri ale palariilor tot negre, evrei cu capul acoperit cu o tichiuta colorata, occidentali plini de curiozitate, filipinezi-pelerini, uscati de caldura în care îsi duc zilele...Stai si privesti minunându-te de varietatea chipurilor, a trasaturilor, a obiceiurilor. Îmi vine un gând. Dumnezeu, ca sa nu se pliciseasca, a lasat pe pamânt tipuri diverse de oameni. Desi diferiti la înfatisare, cu credinte diferite, avem în comun ceva-picatura de esenta divina, sufletul, care anima corpurile ce de multe ori ni se par stranii, sau caraghioase. De fapt, indiferent cum aratam , indiferent de religia noastra, toti suntem frati, chiar daca nu vrem sa recunoastem...

Desi nu am scris niciodata poezii, de curând mi-au venit în minte aceste versuri. Se pare ca o fiinta de lumina mi-a dat o mâna de ajutor. Am aflat raspunsul la întrebarea care ne framânta pe unii, "Cine suntem ?"

O raza de soare,
Un suflet haihui,
Haihui prin iubire,
Venit pe pamânt sa sadeasca
Semintele mirabile
Capatate în cer.
Nu disper.
Nu ma mânii.
Drumul nostru e firesc,
Simplu, pamântesc,
Desenat tot în cer,
De Tatal Ceresc.
Despartirea-i frunza-n vânt,
Iluzie.
Spatiu si timp pentru noi sunt
Confuzie.
Iubirea e un dar divin
Pastrata curata, te face senin.
Suporti cu tarie,
Necaz si durere
În tacere,
Si ierti.

Revin. Toti cuceritorii : asirienii, babilonienii, grecii, romanii, bizantinii, arabii si cruciatii, au considerat Ierusalimul ca o bijuterie pretioasa. Fiecare cucerire a adus transformari, a împodobit aceasta milenara cetate, a facut-o mai puternica, iar istoria s-a scris cu sânge în piatra.

Aici, la Ierusalim simti ca nu ai vârsta, te bucuri de fiecare clipa, traiesti în prezent si în trecut, te simti ca de-acolo, nu un strain venit dintr-un colt de lume, sa se convingi ca Biblia nu este o poveste...Te simti mai aproape de Creator...Se vede ca energia locului se impregneaza în tine si apoi duci o parte din ea, la tine acasa...

Sapte porti fac posibila comunicarea vechii cetati, cu exteriorul. Fiecare are alta arhitectura si alta istorie. Poarta Leilor, a Damascului, Sion, a Gunoaielor, a lui Irod, Iafa sunt operative, Poarta de Aur, cunoscuta în Noul Testament ca "portalul lui Solomon", locul primelor întruniri crestine, este zidita si se se spune ca asa va ramâne pâna la a doua venire a Mântuitorului.

Desi pelerinajul meu nu se terminase, gândul reîntoarcerii se facea din ce în ce mai tare simtit. Ierusalimul îti aduce o desteptare interioara, simti ca face parte din tine si tu din el... Rational nu va pot da explicatia, ci doar îndemnul sufletesc:" Doriti sa gustati bucuria cunoasterii Ierusalimului si cu siguranta, într-o zi, veti pasi în cetate, simtindu-va acasa si fara vârsta !"

Coborârea Sfintei Lumini, în Biserica Sfântului Mormânt de la Ierusalim

De multe ori am auzit povestindu-se de Sfântul Mormânt de la Ierusalim...Acesta se gaseste într-o biserica ce are în componenta sa mai multe biserici, majoritatea ortodoxe: greaca, copta, armeana si etiopiana, dar si o mica biserica catolica. Pastele este ceva cu totul special la Ierusalim, dar mai ales pentru ortodocsi.

An de an, în Sâmbata Mare (nimeni nu stie exact când a fost consemnata în documente aceasta minune, pentru prima data), între ora 12 si 15, deci în miezul zilei, Sfânta Lumina coboara în interiorul Sfântului Mormânt. Desi anul acesta am fost la aceasta data acolo, nu am vazut aceasta minune cu ochii mei, dar nu m-am îndoit nici o clipa ca aceasta-i o realitate, asa ca nu am facut sacrificiul de a sta 36 de ore în asteptare, precum unii colegi de pelerinaj. Îi

admir pe acesti oameni, carora Dumnezeu le-a dat taria sa suporte conditiile vitrege datorate îmbulzelii, temperaturii, foamei, setei, necesitatilor fiziologice si le-a demonstrat ca pâna atunci erau ca Toma Necredinciosul. Poate ca cei care au fost martori la o asa mare minune se vor schimba în timp, regasindu-L pe Dumnezeu în ei însisi si nu vor mai considera ca sfintenia si credinta se iau prin atingere sau prin fotografie...Cine stie ?!

Fiecare are drumul lui si deschiderea lui spirituala, iar Lumina intra pe usa fiecaruia, în functie de cât de deschisa este...

Haideti sa va bucur acum, povestindu-va "la prima mâna", cum a aparut în anul 2000, în Sâmbata Mare, Sfânta Lumina, în Biserica Sfântului Mormânt de la Ierusalim ! Zeci de mii de credinciosi, majoritatea ortodocsi, asteptau minunea de aproape doua zile. Nu trebuie sa va închipuiti ca este necesar un anume timp de asteptare, însa spatiul fiind limitat, oamenii intrau din vreme în Biserica Sfântului Mormânt si nu se desprindeau ca sa nu-si piarda locul. Multi erau pentru prima oara si nu stiau ce vor vedea...

Aproape de ora 14:15, din cupola mare a bisericii a coboarât un nor azuriu, transparent, care a intrat în Sfântul Mormânt, s-a despartit în doua si a iesit prin cele doua gauri ale acestuia, ca mai apoi sa se loveasca de zid, sa se sparga în mici luminite ce strabateau biserica. Lumea aclama în toate limbile...Cei din apropierea Sfântului Mormânt, a introdus manunchiul de 33 de lumânari (numarul anilor petrecuti de Mântuitor pe pamânt) în gaurile din Sfântul Mormânt si l-au scos aprinse. Pe rând s-au aprins ici si colo, singure, lumânarile. Primele au fost cele tinute în mâna de un calugar armean, sus în balconul bisericii armenesti. Pentru câteva minute flacara nu frige, oamenii îsi ating fata, hainele, iau lumina unii de la altii. Ceremonia s-a petrecut dupa ce au venit si au început sa se roage mai marii preoti ortodocsi, în frunte cu patriarhul ortodox al Ierusalimului.

La 14:30, în timp ce soarele lumina puternic, Lumina ce venise în interiorul Sfântului Mormânt se raspândea pe strazile Ierusalimului. Pelerinii ieseau luminosi din Biserica Sfântului Mormânt, ducând LUMINA în mâna, pe chipuri si în suflet.

Aceasta povestire am auzit-o întâi de la parintele calugar ce ne însotea, care dupa ce a înregistrat cu camera video coborârea Sfintei Lumini, la reîntregirea grupului, ne-a facut o mare bucurie aratându-ne înregistrarea chiar la urcarea în autocar. Asa am trait si noi, cei care am stat în afara Bisericii Sfântului Mormânt, minunea, iar ceilalti care au fost partasi la aceasta, au retrait-o. În autocar, o doamna în vârsta, povestea plina de emotie cum i s-au aprins lumânarile singure în mâna.

Unul dintre reporterii-pelerini povestea ca el nu a vazut nimic, desi s-a aflat si el în Biserica Sfântului Mormânt. Oare nu cumva îi este fiecaruia sa vada în functie de credinta sa ?! Este deocamdata o întrebare retorica...

Dupa ce au trecut Sfintele Sarbatori al Învierii Domnului, am vizitat Biserica Sfântului Mormânt. Unii îsi aminteau unde au stat si ce au vazut, altii cautau sa descopere si sa afle cât mai multe.

Golgota...în mintea mea, dar cred ca a multora, era un munte sau un deal...În realitate este o stânca cam de 5 metri înaltime. La baza ei se vedea crapatura din Joia Mare a Rastignirii.

"Si era acum ca la ceasul al saselea si întuneric s-a facut peste tot pamântul pâna la ceasul al noualea,

Când soarele s-a întunecat; iar catapeteasma templului s-a sfâsiat la mijloc." (Luca 23:44, 23:45)

În spatele Golgotei se vad înca urme de morminte de acum 2000 de ani, sapatate adânc în stânca, cu lumânari aprinse pentru sufletele celor de mult plecati...

Biserica Mormântului Fecioarei Maria

Despre ridicarea la cer a Maicutei Domnului am aflat pentru prima data acum în Israel. În apropiere de Gradina Ghetsimani, unde maslinii sunt la ei acasa, se afla o biserica care adaposteste mormântul Fecioarei Maria. Fiind sub nivelul marii, biserica pare o mare pestera.

Coborând mai multe trepte, depasind mormintele Sfintilor Parinti Ioachim si Ana de o parte si de cealalta cel al Sfântului Iosif, am ajuns în biserica propriu-zisa, ce are forma unei cruci. Cele doua brate ale crucii sunt tot în forma de cruce, iar în centrul crucii din dreapta se afla o mica grota în care este lespedea pe care a fost asezata Maicuta Domnului, dupa ce si-a terminat viata sa pamânteasca. Este o piatra roasa de vreme, pe care Sfânta Fecioara a stat cele trei zile, pâna ce a fost ridicata la cer.

Nicaieri nu s-a gasit trupul sau, iar aceasta piatra îi simbolizeaza mormântul. Stând în acel loc te impregnezi cu o imensa iubire divina, care te face mai bun, mai întelegator...Începusem sa-i privesc chiar cu drag, pe excenticii mei tovarasi de pelerinaj...Am înteles acolo marea iubire pe care Fecioara Maria o are fata de noi, toti copiii Domnului, ca sufera pentru toate greselile noastre, ca se roaga pentru noi sa ne luminam.

Multe sunt de povestit, caci fiecare piatra vorbeste, fiecare loc este încarcat de credinta, istorie, traditie. Se suprapun pagini din Vechiul si Noul Testament, peste vietile sfintilor, peste legende, peste locuri autentice, cu vestigii istorice, peste secvente din viata moderna. Crestinismul, mozaismul si islamismul, desi aparent într-o continua disputa, demonstreaza însa ca exista un singur Dumnezeu, INTELIGENTA SUPREMA si ABSOLUTA, care este IUBIREA si LUMINA.

Miscarea haotica în care noi oamenii ne ducem în prezent viata, se va ordona cu siguranta într-o zi. Atunci ne vom da mâna si ne vom simti cu adevarat frati si fii ai Tatalui Ceresc.

Dragii mei cititori, întâi va rog sa ma iertati daca v-am obosit povestind secvente din pelerinajul meu în Tara Sfânta. Desi la început am vrut sa amintesc doar în treacat, iata-ma însufletita de amintirea minunatelor locuri si cu greu ma opresc...Va rog mult sa primiti sfatul meu si anume de a va dori sa calcati pe urmele Mântuitorului, caci de la dorinta la putinta pasul e mic. Am pornit acest pelerinj cu o dorinta arzatoare în suflet si cu zero lei, sau dolari-cum vreti, în punga. Acest drum mi-a demonstrat ca imposibilul exista. Dumnezeu mi-a adus banii necesari, care sa stiti ca nu reprezinta mare lucru fata de bogatia spirituala pe care am primit-o. Consider acest pelerinaj, un dar divin.

Pasii spirituali nu pot fi evaluati cu bani ! Averile materiale sunt trecatoare, ceea ce strângi în suflet este vesnic si nimeni nu poate sa te jefuiasca niciodata ! Nu va scumpiti la ceea ce va aduce bucurie sufleteasca, crestere în cunoastere, întelepciune. Lasati-va cu toata credinta în grija lui Dumnezeu, ascultati de îndemnurile sufletului si nu dati întâietate mintii rationale. Daca ascultati numai de ratiune, mergeti pe un drum înfundat si pâna la urma tot la ceea ce va spune sufletul ajungeti, doar ca timpul trece...

Maestrul spiritual Omraam Mikhael Aivanhov, în "Gânduri pentru fiecare zi", dedicate anului 2000, la data de 14 mai, când închei cartea mea, spune:

"Din toate partile va sosesc mii de oferte unde vi se propun obiecte si produse ce trebuie, asa se spune, sa va aduca confortul si bunastarea...chiar si fericirea !...Chiar daca oamenii ar ajunge sa posede într-o buna zi tot ceea ce li se prezinta, poate si mai mult, acest lucru nu le va rezolva niciodata cu siguranta adevaratele nevoi. În vreme ce învatamântul spiritual va va spune:

Învatati sa va înaltati prin rugaciune, prin meditatie pâna la regiunile spirituale unde veti primi un element subtil, imperceptibil, care va va aduce

totul, fiind ca acesta va face sa simtiti gustul lucrurilor. Imediat ce ati primit acest element, veti simti ca el va face întreaga fiinta sa vibreze iar viata vi se va împlini în frumuseti si bogatii. Fara acest element, aparent lipsit de greutate, ce nu se obtine decât printr-o disciplina spirituala, chiar daca ati adunat tot ceea ce a fost posibil de adunat, veti ramâne de-a pururi neîmpliniti si deceptionati."

Capitolul 6

"De poti crede, toate sunt cu putinta celui ce crede."
(Marcu 9:24)

Rugaciuni deschizatoare de drumuri

Îmi permit sa închei cartea cu o selectie de rugaciuni, care mi-au parvenit pe diverse cai. Cei ce le-au spus cu folos, au considerat necesar sa le dea mai departe, pentru a se bucura si altii de efectul lor benefic. Desi forma si continutul rugaciunii nu conteaza prea mult, cel mai important fiind gândul, cererea sau multumirea noastra, totusi consider ca prin frumusetea lor, aceste rugaciuni ne invita sa le folosim si sa aducem un omagiu Creatorului, caci "Toate câte cereti, rugându-va, sa credeti ca le-ati primit si le veti avea."(Marcu 11:24).

Rugaciune ultimilor stareti de la Optino

Doamne, daruieste-mi sa primesc cu liniste sufleteasca, tot ce îmi va aduce ziua de azi.
Învredniceste-ma sa ma dau întrutotul Sfintei Voii Tale.
În tot ceasul astazi, povatuieste-ma si în toate ma sprijineste.
Oricare vor fi vestile pe care le voi primi în timpul zilei,
Învata-ma sa le primesc cu sufletul linistit si întarit în credinta ca peste toate este Sfânta Voie a Ta.
În toate faptele si cuvintele mele, Tu calauzeste-mi gândurile si simtirile.
În toate întâmplarile neasteptate, nu ma lasa sa uit ca totul vine de la Tine.
Învata-ma sa fiu deschis si întelept cu fiecare din madularele familiei duhovnicesti,
Pe nimenea amarând, pe nimenea întristând.
Doamne, da-mi puterea sa port osteneala zilei de astazi si toate întâmplarile din vremea ei.
Calauzeste-mi voia si învata-ma sa ma rog, sa nadajduiesc, sa cred, sa iubesc, sa rabd si sa iert.
Amin.

Rugaciunea de dimineata

Doamne, în linistea acestei zile care se naste
Îti cer pacea, întelepciunea, forta de a privi astazi lumea cu ochii plini de bucurie,
De a fi rabdator, întelegator, blând si întelept, spre a-i vedea dincolo de aparente
Pe copiii Tai asa cum îi vezi Tu însuti
Si astfel sa nu vad decît binele în fiecare.
Închide-mi urechile la toate calomniile,
Fereste-mi limba de orice rautate,
Si fie ca doar gândurile de binecuvântare sa ramâna în spiritul meu.
Si sa fiu atât de binevoitor si vesel
Încât toti cei din jurul meu sa simta prezenta Ta.
Învaluieste-ma cu frumusetea Ta, Doamne.
Si fie ca de-a lungul acestei zile sa te venerez.
Amin.

Multumiri

Dimineata la trezire
Îti multumesc Tie Doamne ca mi-ai dat viata si sanatate.
Umple-mi inima cu iubire si da-mi forta sa duc la bun sfîrsit vointa Ta,
Astfel ca toate actiunile mele sa fie pentru Gloria Ta si numele Tau.
Amin.

Seara la culcare
Dumnezeu ESTE si puterea lui vindecatoare curge acum prin mine sub forma sanatatii perfecte
A armoniei, a echilibrului, a frumusetii divine, a întelegerii.
MULTUMESC.

Rugaciunea iubirii
Revarsa Doamne Harul Tau asupra noastra si da-ne noua puterea Ta
Sa Te iubim pe Tine si întreaga Ta Creatie.
Da-ne fericirea de a Te simti în adîncurile fiintei noastre
Si fa-ne vrednici de a intra în comuniune cu Tine.
Fara Tine Doamne, nimic nu este posibil;
Numai cu voia Ta suntem lumina din lumina, iubire din iubire adevar din adevar vointa din vointa,
cunoastere din cunoastere, gândire din gândire.
Si astfel ne dai noua, Creatia Ta, calitatea de a fi fiinte libere, de a fi noi.
Ajuta-ne sa fim vrednici de tot ce ai pus în noi
Si calauzeste-ne în tot ce voim, în tot ce gândim, în tot ceea ce simtim si în tot ceea ce facem.
Noi, prin Harul Tau, putem învinge în noi teama, ura, egoismul, orgoliul si ignoranta
pentru a ni se deschide caile vesniciei.
Îngaduie-ne Doamne sa ne ridicam spre Tine,deliberat si liberi, prin arta, stiinta, filozofie si credinta,
toate patru însa, una fiind.
Iar rodul activitatii noastre ca si noi însine sa fie un imn de împlinire închinat Tie.
Asculta Doamne cererile noastre si da-ne întelepciunea de a nu dori si nazui de la Tine
nimic din ceea ce nu trebuie si nici nu ni se cuvine.
Iarta-ne Doamne greselile si ratacirile noastre
Si da-ne taria sa iertam si noi graselile si ratacirile semenilor nostri.
Dârji, puternici prin ocrototirea Ta,
Sa nu cedam în fata greutatilor si obstacolelor vietii si slabiciunilor noastre,
Dar senini si cu smerenie sa primim hotarârile Tale.
Întrutotul faca-se voia Ta.
Amin.

Rugaciunea îngerilor celor patru elemente
Doamne Dumnezeule Atotputernic, Creatorul Cerului si al Pamîntului, Tata îndurator si milostiv, trimite-mi cei patru îngeri ai Tai: Îngerul Pamîntului, Îngerul Apei, Îngerul Aerului, Îngerul Focului, pentru ca vointa Ta sa se manifeste prin mine.

Fie ca Îngerul Pamîntului sa vina sa preia toate deseurile corpului meu fizic pentru ca ele sa fie absorbite de pamânt si retrimise sub forma de sanatate si puritate.

Fie ca el sa-mi curate corpul întreg pentru ca viata sa poata circula din abundenta prin mine. Fie ca toata fiinta mea sa fie usurata, liberata, degajata pentru ca Împaratia lui Dumnezeu si Dreptatea sa se realizeze pe pamânt.

Fie ca Îngerul Apei sa vina sa spele inima de toate petele.
Fie ca Iubirea Dezinteresata sa se instaleze în inima mea si sa-mi aduca fericirea si bucuria.
Fie ca inima mea sa fie limpede, cristalina si transparenta pentru ca Împaratia lui Dumnezeu si Dreptatea sa se manifeste pe pamânt.

Fie ca Îngerul Aerului sa vina sa-mi purifice mentalul introducînd în el întelepciune si lumina.
Fie ca gândirea mea sa devina penetranta, clara, radianta pentru Împaratia lui Dumnezeu si Dreptatea sa se realizeze pe pamânt.

Fie ca Îngerul Focului care nu este nimeni altcineva decît Îngerul Soarelui sa vina sa sfinteasca sufletul si spiritul meu.
Fie ca adevarul absolut sa se introduca în întreaga mea fiinta.
Fie ca Sufletul meu si Spiritul meu sa cunoasca viata eterna si sa fie locuinta puterii divine, creatoare pentru ca Împaratia lui Dumnezeu si Dreptatea sa se manifeste pe pamânt.

Amin, Amin, Amin.

Asa sa fie !

"Doamne, da-mi puterea sa primesc cu suflet linistit tot ce-mi va aduce ziua de mâine.

Da-mi puterea sa ma las cu totul în Voia Ta cea sfânta
Si în fiecare clipa stai în preajma mea si întareste-ma.

Orice veste va aduce ziua de mâine, buna sau rea,
Învata-ma sa o primesc cu inima împacata si cu încredintarea neclintita ca
Vointa Ta sta asupra tuturora.

Fie ca în tot ce fac si în tot ce spun, Voia Ta sa-mi stapâneasca cugetul si simtirea,
Iar când asupra mea vor veni împrejurari neasteptate,
Ajuta-ma sa le împlinesc dupa Voia Ta.

Da-mi puterea sa lucrez cu tarie si cu întelepciune,
Fara sa stânjenesc sau sa amarasc pe aproapele meu.

Ajuta-ma Doamne, sa pot duce povara zilei de mâine cu toate câte le va aduce ea.
Struneste-mi vointa si învata-ma
Sa ma rog, sa sper, sa îndur, sa iubesc si sa iert.

Iar când ma rog, fie ca Tu Însuti sa fii cel ce se roaga în mine."

Capitolul 7

Bun ramas

Povestirea mea s-a sfârsit, dar viata mea continua, iar minunile apar zilnic. Aproape m-am obisnuit cu ele, dar m-am obisnuit si cu pragurile de care înca ma mai împiedic, însa ma ridic si merg mai departe, cu mai multa încredere si credinta.

Va multumesc dragii mei cititori, pentru ca ati avut rabdare sa cititi aceasta istorioara. Fiecare viata este un roman, fiecare destin are un drum si noi învatam mereu, din ceea ce ni se întâmpla noua, dar si din experientele semenilor nostri.

Aveti curaj si puneti pe hârtie gândurile si experientele voastre, fiecare din noi este UNIC, asa ca nu ne putem plictisi niciodata citind...Si apoi, dupa cum bine stiti, nu suntem singuri...fiintele de lumina sunt alaturi de noi, nu trebuie decât sa ne gândim la ele si sa le cerem ajutorul...

De ce sa credem ca nu avem talent, sau ca ce simtim sau gândim noi sunt lucruri banale ?! Totul este important si are un rost, iar VIATA, acest mare dar, trebuie cinstita si elogiata. Din greseli, din suferinta, dar si din bucurii, învatam sa fim mai buni, mai credinciosi, ne descoperim misiunea pe care Dumnezeu ne-a încredintat-o acum si aici, pe pamânt.

Sa traim pe pamânt valoarea lui "aici" si "acum" si sa ne facem din fiecare clipa un moment de sarbatoare. Credinta si iubirea nu sunt notiuni abstracte, ele fac partea din viata noastra, chiar daca de cele mai multe ori nu realizam aceasta.

Puterea si ajutorul nu sunt în afara noastra ci chiar în noi însine !

Va îmbratisez dragii mei cititori, va transmit toata iubirea mea si va rog, aduceti-va în fiecare clipa aminte ca Dumnezeu exista, ne iubeste pe toti în aceeasi masura si ne ajuta ori de câte ori Îi cerem acest lucru. El lucreaza prin oameni si pentru oameni, iar Raiul este pe pamânt, este în sufletul nostru, este în viata noastra, este ceea ce construim noi, oamenii, cu gândurile, vorbele si faptele noastre.

"Fii pribegi ai tarii mele
Necajiti între streini,
Nu uitati menirea voastra
De români si de crestini."

"Îmi pare asa ciudat
C-avem atâta vreme pentru ura
Ca viata nu-i decât o picatura
Între acest moment si celalalt.
Si e neînteles de trist
Ca nu culegem flori,
Ca nu privim la cer mai des,
Ca nu iubim,
Noi, care atât de repede murim."

(J.Cousteau)